

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A FINDING FREEDOM NOVELLA

FIRST CHRISTMAS

LUCAS AND BECKS HAVE FOUND
THEIR HAPPILY EVER AFTER.

WILL THEY BE ABLE
TO HOLD ONTO IT?

D. RAVEN



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



A FINDING FREEDOM NOVELLA

FIRST CHRISTMAS

LUCAS AND BECKS HAVE FOUND
THEIR HAPPILY EVER AFTER.

WILL THEY BE ABLE
TO HOLD ONTO IT?

D. RAVEN

Telif hakkı© 2024 D. Raven, yayıncı Izzy Elliott ile birlikte

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu yayının hiçbir bölümü, bir incelemede kısa alıntılara yer verilmesi dışında, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Bu başlık hakkında bilgi almak veya diğer kitapları ve/veya elektronik ortamları sipariş etmek için yazar ve/veya yayıncı ile iletişime geçin: Izzy Elliott veya D. Raven

ISBN: 978-1-964220-97-0 (E-Kitap)

ISBN: 978-1-964220-97-0 (Ciltsiz)

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

Düzenleyen: Ashton Choate ve pek çok Beta ve ARC okuyucusu

Kapak ve İç Tasarım: Mayonaka Designs'dan Aurelia Dunbar (Instagram'da @mayonaka.designs)

İÇİNDEKİLER

[Telif Hakkı İthafı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

BLURB

Rebecca Wareman ve Lucas Marshall sonsuza dek sürecek mutluluklarını buldular.

Yoksa öyle mi?

Rebecca sonunda kendini kaçırmaktan kurtulmuş bulur. Kızı güvende ve gelişiyor.

Canavar öldürüldü.

Ama travma onu yakaladığında ve düşünceleriyle baş başa kaldığında ne olur?

Lucas istediği her şeye sahiptir. Güzel, güçlü bir nişanlı.

Cesur, oyuncu bir kız.

Becks'i kendisinden kurtarabilecek ve böylece sonsuza dek sürecek mutluluklarını sağlayabilecek mi?

Gerçek ilişkilerin emek gerektirdiğini bilen ve onlar için her gün mücadele eden herkese.

PLAYLIST

Hoobastank'tan "The Reason"

Dean Martin'den "Silver Bells"

Pentatonix'ten "Carol of the Bells" (Becks'in Favori Noel Şarkısı) Elvis

Presley'den "Can't Help Falling in Love"

Coldplay'den "Fix You"

Snow Patrol'dan "Chasing Cars" (Lucas ve Becks'in şarkısı)

Weezer'dan "We Wish You A Merry Christmas" (Lucas'ın En Sevdiği Noel Şarkısı)

Taylor Swift'ten "Last Christmas" (Nat'ın En Sevdiği Noel Şarkısı)

Tyler, the Creator'dan "You're a Mean One, Mr. Grinch" (Çünkü D. Raven'ın Noel'de Grinch'ten daha çok sevdiği bir şey yoktur)

NOTE FROM THE AUTHOR

Sevgili okuyucu,

İlk Noel ağır yönleri olan bir romantizmdir ve hafiflik olsa da, bu daha karanlık anlar olmadığı anlamına gelmez. Potansiyel tetikleyicilerin listesi için lütfen aşağıya bakınız. Bu kitap ayrıca açık bir dil ve ayrıntılı cinsel sahneler içerdiğinden yetişkin okuyuculara (18+) yöneliktir.

Aşağıdakilerden herhangi biri sizi rahatsız ediyorsa, lütfen dikkatli olun veya farklı bir kitap seçmeyi düşünün. Akıl sağlığınız önemlidir.

Aşağıdakiler tetikleyici olabilir:

- Açık Dil
- Açık Cinsel Sahneler
- Geçmişteki İstismar Hakkında Konuşma
- TSSB ve Travma Hakkında Konuşma
- Ölüm
- Hile Şüpheleri (Gerçek bir hile meydana gelmedi veya gelmiyor)

BÖLÜM 1

BECKS

"Natasha!"

Düzleştiricimi makyaj masasının üstüne bıraktım ve Lucas'ın tarafındaki dağınıklığa bakarak iç geçirdim. Diş fırçası durulanmıştı ama tutucusundan iki santim uzakta duruyordu ve diş macunu da yanında açılmamıştı. Saç fırçası lavabonun içinde, ucunun üzerindeydi, bu sabah gün doğumundan önce mesaiye başlamak için ayrıldığında dikkatsizce atılmıştı. Belli ki kestiği sakal kılları her yerdeydi.

Lucas ve ben bir süredir birlikteydik, nişanlıydık ve aynı çatı altında yaşadığımız ilk Noel'e hızla yaklaşıyorduk. Aynada koyu kahverengi gözlerimle karşılaştım ve başımı salladım. Beklediğimden daha büyük bir alışma süreci oldu. O kadar uzun zamandır yalnızdım ki, şimdi başka bir yetişkinle birlikte yaşamak daha zorlayıcı oldu. Hazırlıklı değildim.

Elbette, Nat bunca yıldır benimle birlikte yaşıyordu ama bu farklıydı. On üç yıl önce kötü bir evlilik yaşamıştım ve onu öğrendiğim anda ayrılmıştım. Çocuk sahibi olmak bundan farklıydı, onlara ne yapmaları gerektiğini öğretiyor ve uyguluyordunuz. Ben her zaman düzenliydim. Her şeyin bir yeri vardı ve etiketlenmişti. A tipi bir sürtük olduğumu düşünmüyordum ama nişanlı olmak ve biriyle yaşamak bana kendim hakkında çok şey gösteriyordu.

Nişanlımı seviyordum. Beni kelimenin tam anlamıyla ömür boyu sürecek bir yalnızlıktan kurtardı ve kızıma hayatında hep eksikliğini hissettiği baba figürünü verdi. Bir metre altı santim boyunda, iri yarı, dövme, dar kesimli bir adamdı.

Sakallı seksilik. Ama adam pasaklının tekiydi. Tamam. ..belki de pasaklı derken biraz dramatik davranıyordum. Biraz dağınıktı. Her zaman o kadar acelesi vardı ki, arkasını toplamak için yeterince zaman bırakmazdı.

Öte yandan ben, her şeyi yerine koyabileceğimden emin olmak için fazladan zaman planlamaya alışkındım.

"Natasha!" Yanıt gelmeyince tekrar bağırdım, "Geç kalacağız!"

Düzleştiriciyi kapattım ve lavabonun düzenli tarafındaki sıcak paspasın üzerine koydum. Lucas'ın bölgesine bir kez daha ciddi ciddi bakmak için durdum. İronik bir şekilde bugün onun arkasını toplayacak vaktim olmamıştı.

Beni bu kadar rahatsız etmemesi gerektiğini biliyordum. Acil bir durum olmadıkça özel banyomuza kimse girmezdi, misafirler de görmezdi ama ben her zaman düzenli ve tertipli şeyleri sevmişimdir. Eski kocam tam bir pasaklı gibi yaşıyordu ve sınırda bir istifçiydi. Temizlik yapmama izin vermezdi ve eğer kırıp yaparsam başım sık sık derde girerdi.

Sonunda ondan kurtulduğumda, kendimi gönlümce temizlik ve düzen yapmaya bıraktım. Hatta profesyonel bir organizatör olarak hayatımı kazanabiliyordum. Banyomun yarısının bu şekilde görünmesi beni normal bir insandan daha fazla rahatsız ediyordu. Yıllar içinde anksiyetem ortaya çıktığında yardım etmek için kullandığım bazı önemli obsesif-kompulsif eğilimler geliştirmiştım. Şu anda görüştüğüm terapist bu konular üzerinde çalışmama yardımcı oluyordu.

Koridordan merdivenlerin dibine kadar yürüdüm ve kızımdan bir yaşam belirtisi var mı diye yukarı baktım. Nihayet karanlık kafası tepede göründü. Hâlâ pijamalarının içindeydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Otuz dakika içinde okulda olmamız gerekiyor. Bu senin Noel tatilinden önceki son haftan."

Nat'le vakit geçirmek için Yeni Yıl sonrasına kadar birkaç hafta izin almıştım. Bekâr bir anne olarak bunu daha önce hiç yapamamıştım. Lucas bu yıl yapmam konusunda kararlıydı. On üç yaşındaki kızıma baktığımda kollarını kendine dolamıştı. Pijama seçimine hafifçe gülümsedim. Lucas'ın polis tişörtlerinden biriyle uyumlu bir uyku şortu giymişti ve saçları dağınıktı. Açık mavi gözleri benimkilerle buluştu ve kızardığını fark ettim.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye mırıldandı yumuşak bir iniltiyle.

"Kahretsin," diye mırıldandım nefesimin altında. Planda bu yoktu.

Üst kattaki koridordan odasına doğru yürümek için döndü.

Sahilde dalgalanan siyah saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak merdivenleri koşarak çıktım.

"At kuyruğu yapmalıydım," dedim kendi kendime, giderken yere bıraktığı havluyu aldım.

Nat'in odasına döndüğümde, onu özel banyosuna girerken yakaladım ve hemen kusma işaretini duydum.

"Kahretsin," diye iç geçirdim usulca, ellerimi yüzüme sildim. "Tatlım, iyi misin?" İçeri girip ona annelik yaparsam üzüleceğini bildiğimden sordum.

Hastalandığında bana koştuğu günler geride kalmıştı. Bana her gün artık bir genç kız olduğunu söylüyordu. Banyo kapısına yaklaştım ve odasına bir göz attım. Telefonunun şarj aleti ve telefonu komodinin yanındaki halının üzerinde duruyordu. Yatağının altındaki halı bir şekilde eğrilmiş, parke zeminin üzerine serilmişti. Kıyafetler sepet yerine her yerdeydi. Peri ışıkları açıktı ve televizyon, Lexi'yle birlikte buraya en son geldiklerinde izledikleri belirsiz bir filmde duraklatılmıştı.

Voleybol için kullandığı spor çantasını elime aldım ve hemen kendimden uzak tuttum. Genç erkeklerin kokuşmuş olduğunu sanırdım. Meğer bütün gençler öyleymiş. Lucas kesinlikle ona bulaşmıştı. Sanırım tipik bir on üç yaşındaki çocuğun odası gibi görünüyordu ama gittikçe kötüleşiyordu.

Durdum ve birkaç derin nefes aldım. Şimdi zamanı değildi.

Genellikle kaygılarım temizlik ve düzenleme ruh halimi tetikler ve bugün her zamankinden daha kötüydü. Sanırım özel Noel sezonu kaygım devreye giriyordu.

Nat banyo kapısına geldi, inliyordu ve hâlâ solgun görünüyordu. Soğuk elimi yanan alnına koydum.

"Oh, bebeğim. Yatağa gir. Termometreyi getireceğim, yanıyorsun."

Bana zayıfça başını salladıktan sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve yalınayak koridora ve merdivenlere doğru yürüdüm. Koridordaki dolabı açarken, yemin ederim gözlerim seğirdi. O da tam bir felaketti. Kendimi çıldırmış bir sürtük gibi hissetmeye başlamıştım. Derin bir nefes aldım ve ona kadar saydım. Katlanmamış çarşaf ve havluların arasında dolaşarak hasta sepetini buldum.

Her zaman içinde mendil, ateş ölçer ve her türlü rahatsızlık için ilaç bulunan bir küvet, kova ya da sepet hazır bulundururdum. Bekâr bir anne olduğum için bazen bunları arayıp bulacak vaktim olmuyordu. Yeni yürümeye başlayan çocuğunuz kustuğunda ya da kakasını evin her tarafına yaptığında bunları almak için bağırarak başka kimse yoktu. Bu noktada aklıma takılmıştı. Sepeti büyük beden kalçamın üzerinde dengeleyerek merdivenlerden yukarı ve koridora doğru koştum. Kapüşonumu giymediğim ve sadece tozluk ve yumuşak, kısa kollu tişörtümü giydiğim için rahatlamıştım.

Nat çoktan yatağa kıvrılmış, battaniyenin altına gömülmüş, yanında da banyo çöp tenekesi vardı. Hasta sepetini yatağın üzerine koyarak termometreyi aldım ve siyah saçlarını terli alnından uzaklaştırdım. Şakağını taradım ve beni karşılayan yüz iki derecelik sıcaklık karşısında inledim.

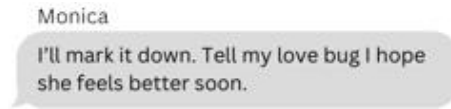
"Sanırım grip olmuşsun."

En iyi arkadaşının ailesi bir hafta önce bu hastalığa yakalanmıştı. Okulları dolaşmıştı. En iyi arkadaşım Monica okulun resepsiyon görevlisiydi ve ailesini işinden etmeden önce beni uyarmıştı. Lexi, Monica'nın kızı ve Nat'in en iyi arkadaşıydı.

Nat'e biraz Tylenol verdim ve lavabo kabını ve temiz su almak için banyosuna girdim. Lavabodaki diş macununu, yere ve makyaj masasına saçılmış saç bağlarını görmezden geldim. Uzanarak saç düzleştiricisini kapattım ve kendini daha iyi hissettiğinde ona bir güvenlik dersi daha vereceğimi not ettim. Odasına geri döndüğümde komodinin üzerine koyduğu fincanı ve jöle kapaklarını ona uzattım. Onları aldığından ve tekrar yattığından emin olduktan sonra cep telefonumu çıkardım ve en iyi arkadaşıma bir mesaj attım.



Okulun resepsiyon görevlisiyle kanka olmanın avantajı, biriyle konuşmak için beklememe gerek kalmamasıydı.



Gülümsedim. En iyi arkadaşım kesinlikle en iyisiydi. Son birkaç aydır zor zamanlar geçirmiştii. On yıldan uzun süredir birlikte olduğu kocasını trajik bir olayda kaybetmişti. Hâlâ benim hatammış gibi hissettiğim trajik bir durum. Bunu bana karşı kullanmadığına dair sürekli güvence vermesine rağmen her gün mücadele ettiğim bir şeydi. Hala bu durumla ilgili kabuslar görerek uyanıyordum. Onun olaylarla nasıl başa çıktığını ve iki kızıyla yalnız kaldığını hayal bile edemiyordum. Lucas'ın benim çırpınışlarım ya da çığlıklarım uyanmaktan ne zaman bıkacağını merak ediyordum.



Bu sevgiyi hak etmediğimi hissediyordum. İç çekerek kızıma baktım ve uykuya daldığını gördüm. Parmak uçlarımda odadan çıktım, kapıyı aralık bıraktım ve nişanlımı aradım.

Telefonumu kulağıma götürdüğümde, "Selam güzelim," dedi ağır, alçak sesiyle.

"Hey, bebeğim," diye alnımdan öptüğünü ve sabahın dördünde ayrılmadan önce beni sevdiğini fısıldadığını hayal meyal hatırlıyordum, "Natasha'da böcek var."

"Hayır," diye inledi, "O iyi mi? Bir şeye ihtiyacı var mı? Senin bir şeye ihtiyacın var mı? Ne yapmalıyım?"

Hafifçe gülerek mutfağa girdim ve kahve cezvesinin yanına gidip çalıştırma düğmesine bastım. Bu onun Natasha ile ilk hastalığı olacaktı. Ona karşı ne kadar aşırıya kaçabildiğini sık sık unutuyordum. Sanki yeni doğmuş bebeği gibiydi. Bir genç kız olarak bunu ona karşı kullanabileceğini sürekli hatırlatmak zorunda kalıyordum.

"Muhtemelen griptir, Lucas. Ona Tylenol verdim ve çoktan uykuya daldı. Kendi seyrinde gitmesi gerekiyor, tatlım. Sadece aramam gerektiğini haber veriyordum. Gelecek hafta tatilde olmam gereken günü telafi etmek zorunda kalabilirim."

"Sorun değil."

Bu iyi mi? Kendi kendime düşündüm. Kendime bir hafta izin verdiğimden emin olmak için aylardır peşimdeydi. Başımı salladım ve konuyu kapattım.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Kahvenin damlamasını izleyerek ve daha hızlı akmasını dileyerek sordum. Kafein benim için çok önemliydi.

"Kendimi iyi hissediyorum. Yağmur gibi. En son ne zaman hasta olduğumu hatırlamıyorum," diye beni temin etti. Arka planda istasyonun vızıltısını duyabiliyordum ve kalbim sıkıştı. Hâlâ Monica'nın kocası Paul'ün sesinin arka planda ukalaca bir şeyler söylediğini ya da Lucas'ı kızdırmak için benimle konuşmak üzere telefonu eline aldığını duymayı bekliyordum.

"Evet. Ben de öyle. Nat'in geçirdiği hiçbir şeyi kapmama konusunda oldukça iyiydim. Sadece birkaç soğuk algınlığı."

Uğursuzluk getirme ihtimalime karşı mutfak barının ahşap, kesme tahtalı tezgahına vurdum.

"Öğleden sonra saat bir gibi görüşelim mi?" diye sordum.

"Evet. Kafeye uğrayıp hepimiz için tavuklu şehriye çorbasından getireceğim. Peanut için fazladan alacağım."

Bu adamın kızımıza taktığı lakabı duyunca kalbim eridi. Kızın yapımında parmağı yoktu ama onun olmadığını söyleyemezsiniz. Tıpkı benim gibi o da onun için yaratılmıştı. Elimi göğsümün üzerinde ovuşturarak havadar mutfağa baktım. Biraz toparlanmaya ihtiyacı vardı.

"Kulağa harika geliyor. İş yerini arayıp haber vereceğim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, tatlım."

Kahve fincanımın dibine biraz şeker dökerek iç geçirdim. Genelde buzlu kahve içerdim ama dışarıda hava griydi ve hava tahmini sonunda kar yağacağını söylüyordu. Sıcak kahve içilecek bir sabah gibi hissediyordum.

İşe telefon edip kahvenin bitmesini beklerken mutfağı temizledim ve düzenledim. En azından kaos içinde olduğunu hissettiğim evi temizlemek ve düzenlemek için bir günüm vardı. Bir hafta içinde tekrar eski haline dönecek olsa bile.



Birkaç saat sonra Nat'i kontrol etmek için parmak uçlarımla odasına girdim. Mutfağı, koridordaki dolabı ve Lucas'la paylaştığım banyoyu temizleyip düzenlemeyi başarmıştım. Nat hasta olmasaydı onun odasına da el atacaktım. Evde gerçekten temizlenmesi gereken tek yer orasıydı.

Elimi hafifçe alnına koyarak rahat bir nefes aldım, hala sıcak olsa da daha serin hissediyordu. Bu böcek sadece 24-48 saat sürüyor gibiydi. Monica, Lacey ve Lexi'nin sadece bir ya da iki kez kustuklarını söylemişti. Onları vuran şey ateş ve bitkinlikti.

Odadan tekrar çıkarken arkadaşımı düşünerek iç geçirdim. Lucas ve ben onun için çok özel bir Noel hediyesi planlamıştık. Bu bizim en iyi arkadaş olarak ilk Noel'imizdi ve onun da kocası olmadan geçireceği ilk tatil sezonuydu. Geçmişini tekrar düşündüğümde yüzüm buruştu. Terapistim hayatıma devam etmemi söylüyordu ama günlük hayatımda bu kadar çok hatırlatıcı varken bu çok zordu.

On üç yıl kaçtıktan ve korktuktan sonra Lucas ve Monica'yla tanışmıştım. Onlar Natasha dışında başıma gelen en güzel şeylerdi. Ne yazık ki eski kocam Clark ve onun en iyi arkadaşı Larry sonunda beni yakalamıştı. İşler çok kötüye gitmiş ve Paul'ün hayatını kaybetmesiyle sonuçlanmıştı.

Lucas'la tanıştığımı ve hayatıma devam etmeye başladığımı görmek Clark için bardağı taşıran son damla olmuştu. O ve Larry beni kaçırıp işkence edecek kadar ileri gitmişlerdi. Paul beni terk edilmiş çiftlikteki eski evde bulduğunda Larry ona yetişmiş ve Paul çatışmada öldürülmüştü.

Merdivenlerin başında durarak titrek bir nefes aldım. Gözlerimi kapattım, on saniye boyunca derin bir nefes aldım ve yavaşça ona kadar saydım. Terapistim bana zararlı olmayan başa çıkma mekanizmaları öğretmeye çalışıyordu ve takıntılı bir şekilde on beş dakika boyunca yerdeki aynı noktayı temizliyordu. Sadece bazen yardımcı oluyorlardı.

Taciz içeren bir ilişkiden ve evlilikten dolayı travma sonrası stres yaşamam yeterince kötü değilse, şimdi de sahip olduğum her şeye tanık olmaktan dolayı biraz stres yaşıyordum.

Paul'un gözümün önünde ölmesini izlemek içimde bir şeyleri kırmıştı. Bu benim hatamdı. Bu kasabaya gelmemiş olsaydım Paul hâlâ burada olacaktı. Lucas hemen güç sayesinde tanıdığı bir terapistle gitmem konusunda ısrar etmişti. Bir terapistle gittiğimi sadece kendisinin ve büyükannesinin bildiğine söz vermişti.

Monica'ya terapiye gittiğimi çünkü kocasının öldüğünü söylemeyi doğru bulmuyordum. Evet, kaçırılmışım ve neredeyse öldürülüyordum ama en iyi arkadaşımın, kız kardeşimin şu anki kalp ağrısı ve acısından kendimi sorumlu hissediyordum. Ondan ve kızlarından bir şey çalmışım gibi hissediyordum.

İç çekerek odayı geçip Lucas'ın benim için koyduğu kitaplığa gittim. Henüz çok fazla kitap koymamıştım.

Birini seçip kanepeye uzandım ve pencereden dışarı, bir saat önce yağmaya başlayan kara baktım. Kararlıydım. Sebep olduğum her şeye rağmen bu herkes için iyi bir Noel olacaktı. Natasha ve Lucas için, çünkü bu bir aile olarak ilk tatil sezonumuzdu. Monica ve kızları, çünkü istemeden de olsa onlardan çok şey almıştım.

Kanepeye kıvrılıp saate baktım. Saat on birdi ve Lucas'ın mesaisinden eve dönüp çorba almasına iki saat vardı. Rahat bir okuma seansının tam zamanı gibi görünüyordu.

BÖLÜM 2

LUCAS

"Yarın görüşürüz, Nick!"

Gözlerim polis karakolunda gezindi ve benimkinin karşısındaki boş masaya takıldı. İstemedem sarsıldım. Beynim hâlâ kızıl saçlı en iyi arkadaşımın ve ortağımın orada oturup fikir alışverişinde bulunmayı beklediğini ya da öğle yemeğini nerede yiyebileceğimizi sorduğunu sanıyordu. Sonunda Nick'e baktığımda anlayışla gülümsedi ve başını salladı.

"Yarın görüşürüz dostum," diye cevap verdi.

Bundan nefret ederdim. Herkesin bana acıyan bakışlarından. Yakın bir departmandık ve herkes birbirini severdi ama herkes Paul ile neredeyse tüm kariyerim boyunca en iyi arkadaş olduğumuzu bilirdi. Ben işe başladığımda o da işe girmiş ve buraya taşınmıştı. Ben de bu toplumda büyümüştüm ve burada memur olacağım için çok heyecanlıydım. Arkadaşım Monica ile tanışmış ve aşık olmuştu. Evlendiler ve Monica'nın en büyük çocuğuna baba oldu ve kendi kızları oldu. Onsuz yaşamak zorunda kalacağımız bir günü hiç hayal etmemiştim. Ama işte buradaydık.

Yirmi iki yakalamaydı. Eğer cesur davranıp Becks'in peşinden desteksiz gitmeseydi, bugün hayatımın aşkına ve kızıma sahip olamayacaktım. Hayatta istediğim her şeyi elde etmek için en iyi arkadaşımı kaybetmek zorunda kalmamış olmayı dilerdim.

Başımı sallayarak karakoldan çıktım ve Becks ile Monica'nın sık sık gittiği yerel kafeye doğru yürüdüm. Üzerime kar püskürten gri gökyüzüne baktım.

Ben güneş ışığını tercih ederken Rebecca bu boku severdi. Güneş çıktıktan sonra sıcaklığın ne olduğu umurunda değildi. Rebecca bir tür yağışla birlikte bulutlu havayı tercih ederdi. Havanın soğuk, bulutlu ve kar yağışlı olması tam bir rezaletti. Becks'i tanıdığım kadarıyla, evde havadan dolayı başı dönüyordu.

Rahat kafeye adım attığımda kapının üzerinde asılı olan zil çaldı ve tezgahın arkasındaki kadına sııttım.

"Selam Lucas," diye cıvıladı sarışın at kuyruğunu omzunun üzerinden atarak.

Caroline Foster şehre geri dönmüştü. Üniversiteden pazarlama bölümünden mezun olmuş ve yıllarca şehirdeki büyük bir şirkette çalışmıştı. Birdenbire, hiçbir açıklama yapmadan eve dönmüştü. Ailesi bu restoranın sahibiydi ve o da hemen bir şirket yerine onlar için çalışmayı tercih ettiğini söylemişti. Orada bir hikaye vardı, gözleri değişmişti. Gözlerindeki ışığın bir kısmı sönmüştü. Bu kasabada herkes çoktan spekülasyon yapmaya başlamıştı ve dedikodu değirmeni aşırı hızdaydı.

"Caroline," diye selamladım. "Bizimkiler nasıl?"

"İyi. Becks ve Nat nasıllar?" mavi gözleri ışıdayarak bana gülümsedi.

"İyiler. Becks daha önce beni aradı ve Nat'in okullarda dolaşan bir hastalığı varmış. Acaba tavuk şehriye çorbanızdan birkaç litre alabilir miyim?"

Sempatik gözleri benimkilerle buluştu.

"Tabii ki. Olamaz. Şu tatlı şey. Umarım okuldaki Noel partilerine kadar iyileşir."

Onaylarcasına gülümsedim ve telefonumu kontrol ederken onun işe koyulmasını, çorbayı kaplara doldurmasını izledim.

"En sevdiğimiz polis memuru için evde. Ayrıca Nat kendini daha iyi hissettiğinde yemesi için yarım düzine çikolatalı kek de ekledim." İki kahverengi poşeti tezgâha doğru iterken başımı kaldırdım.

"Caroline, bunu yapmana gerek yoktu. Ben ödeyebilirim." Elini yüzüme doğru salladı, gülüyordu.

"Ödeyebileceğini biliyorum, Lucas. Annemle babamın topluma geri vermeyi sevdiğini biliyorsun. Sen bu toplumu koruyorsun. Bunun için endişelenme. Sadece eve sağ salim dön ve kızlarına iyi bak."

"Peki, teşekkür ederim. İyi günler dilerim." Başımı sallayarak karşılık verdim. Dönüp pencereden dışarı baktım ve eskisinden daha ağır yağan kara basmadan önce Tabiat Ana'ya lanet okudum.



Büyükannemden miras kalan konforlu evin kapısını açarak botlarımı çıkardım. Eve tamamen girmeden önce her şeyin üzerindeki karı silkelediğimden ve ceketimi dolaba astığımdan emin oldum. Becks'in biriyle yaşamaya alışmaya çalıştığını ve alışkanlıklarımın zaman zaman onu rahatsız ettiğini biliyordum. İşlerimi nasıl yapacağımı ayarlamak için elimden geleni yapıyordum. Yıllar sonra ilk kez biriyle yaşamak oldukça zorlu bir öğrenme süreciydi. Temizlik ürünlerinin kokusunu alabiliyordum ve etrafıma bakındım. Kanepenin üzerinde unutulmuş bir battaniye ve kitap duruyordu. Bu kadın on beş dakikadan fazla rahatlayamıyordu. Son zamanlarda daha da kötüleşmişti.

"Becks!" Nat'i uyandırmak istemediğim için usulca bağırdım. "Mutfak!" Nişanlımın hışırtılı sesini duydum.

Çorba ve kek poşetlerini elime alarak gülümsedim ve sıcak oturma odasında ona ulaşmak için acele ettim. Kaç gündür eve bu kadınla geliyor olsam da, onu görmeden önce yaşadığım heyecana engel olamıyordum. Onun benim olduğuna inanamıyordum.

Nişanlım iş çıkışı evimin mutfağında beni bekliyordu. "Ne halt ediyorsun Rebecca?"

Ağzım bir karış açık, parmak uçlarında, mutfak tezgahının üzerinde, dolapların tepesine doğru uzanan kıvrımlı nişanlıma bakarken tüm neşeli duygular kayboldu.

"Temizlik." Omzunun üzerinden bana gülümsedi, hiçbir şey olmamış gibi işine devam etti ve kalbim göğsümden dışarı atmıyordu. Kadınların güçlü ve yetenekli yaratıklar olduğunu biliyordum ama düşüp boynunu kırabilirdi ve düştüğünde onu tutacak kimse olmadan buradaydı.

"En azından seni fark etmem için eve gelmemi bekleyemedin mi? Bunları daha geçen hafta temizlemedin mi?" Homurdandım, yiyecek poşetlerini barın üzerine koydum ve

arkasında durmak için hareket etti. Taytla kaplı dizlerinin arkasına baktım.

Lanet olsun. Bacaklarının arkası bile beni tahrik ediyordu.

"Eve döndüğünde seni rahatsız etmek istemedim. Zamanım vardı," diyerek tek omzunu silkti ve bana dönüp bakmadı bile.

Bir kaşımı çattım ve gözlerimi başına doğru kaldırmaya başladım, ama kışında durdum, utanmadan onu inceliyordum.

"Düşüp boynunu kırabilirdin." Dedim, şimdi dikkatim dağılmıştı.

"Sorun değil, mızımız. Neredeyse bitirdim. Bunca yıl sensiz ne yaptım sanıyorsun?"

Bana bakan arsız yüzüne kaşlarımı çattım. Bu konuyu açmasından nefret ediyordum. Yıllardır yalnız olduğunu, tek başına ve bir çocukla idare ettiğini biliyordum. Her şeyi kendi başına yaptığını biliyordum ama artık buna gerek yoktu. Ben buradaydım. Onun yükünü omuzlamasına yardım etmem gerekiyordu.

"Pekâlâ, şımarık," dedim ve arkalarını dövmelerin kapladığı iri ellerimle uzanıp belini arkadan kavradım. Avuçlarımı gömleğinin altından geçirerek çıplak teniyle buluştum.

Becks bacaklarını büküp aşağı doğru inerken kaşlarını çatarak bana baktı.

"Şimdi beni kim düşürecek?" diye sordu nefes nefese ama gözlerindeki ateşi saklayamıyordu. Aşağı inmesine yardım ettim, bizi döndürerek onu tezgaha doğru itti.

"Seni özledim," diye mırıldandım onu derinden öpmeden önce dudaklarına karşı. Dudaklarının kenarını hafifçe okşadım ve o da her zaman yaptığı gibi benim için ayrıldı. Elleri sırtımda ilerlerken dillerimiz birlikte dans ediyor, üniforma gömleğimi kavuruyordu.

"Beni daha sekiz saat önce gördün," diye nefes nefese kaldı. Çikolata gözleri şaşkınlıkla bana bakıyordu ve ben sııttım.

"Nat hâlâ uyuyor mu?" Elimi alnına götürüp saçlarını taradım ve kulağının arkasına sıkıştırdım.

Başını salladı, "Görünüşe göre bu böcek için en iyi şey uyumak."

"Güzel."

O inerken onu daha sert ve daha derin öperek aşağıya indim. Sarmak Kollarını boynuma doladı, kalçalarını ona doğru bastırırken parmaklarını kafa derimin arkasında ve saçlarının arasında gezdirdi. Tek yapmam gereken

Yanımda olduğunu hissettim, şampuanının kokusunu falan aldım ve sertleştım. Ellerim yanlarında, gömleğinin altında dolaştı, sonra tekrar karnının üzerine çıktı ve göğüslerini kapladı, sütyeninin içinden yoğurdu. Ellerim dışarıda soğukta olduğu için titrese bile yumuşak, sıcak ve rahat hissetmesini seviyordum.

Sütyeninin kumaşı altında çakıllaşan meme uçlarını hissettim ve onlara odaklandım, birbirimizi anlamsızca öperken başparmaklarımla daireler çizdim. Burasına dokunduğumda her zaman çok duyarlı oluyordu. Birkaç kez sadece meme uçlarının uyarılmasıyla boşalacağından emin olmuştum. Bu beni sonuna kadar tahrik ediyordu ve bir gün boşalacağından emindim.

"Lucas," diye inledi usulca, geri çekilirken hafifçe nefes alıyordu.

Sadece boynundan aşağıya doğru öptüm, emdim ve ısırdım.

"Sana ihtiyacım var kadın," diye homurdandım.

Birdenbire ona sahip olmak zorunda kaldım. Aramız hep böyleydi.

"Evet," diye yalvardı ve beni kendine doğru çekerek sıkıca sarıldı.

Tekrar gözlerinin içine baktım.

"Arkanı dön, bebeğim."

Konuşurken ona rehberlik ettim, elimi omurgasında gezdirerek onu tezgâhın üzerine doğru nazıkçe eğdim.

"Kal."

Hafifçe sızlanırken gülümsedim. Yatak odasının dışında ne yapması gerektiğinin söylenmesinden nefret ederdi ama ellerim onun üzerindeyken dinlemeyi severdi. Ellerimi taytının içine sokarak taytını ve külotunu ayak bileklerine kadar indirdim.

Bir metre altı boyuma ulaştığımda, benim için çıplak ve ıslak olan kıza bakarak homurdandım.

"Benim için bacaklarını aç Becks," diye emrettim usulca, onu izliyordum. Kalçalarını oynattı ve duruşunu daha geniş olana kadar ayarladı. Kendini bana açıyordu, çok güzel ve güven doluydu.

Kemerimi çözdüm ve hızla pantolonumu indirdim. Boxerımın içinden kendimi dışarı çekerek, sert uzunluğumun tabanını kavradım ve aletimin ucunu onun ıslaklığına alaycı bir şekilde sürttüm, kendimi onun üzerinde destekleyerek inledim.

"Tanrım, bebeğim. Benim için çok ıslaksın." O inerken ve kalçalarını bana doğru hareket ettirirken söyledim. Onunla açık saçık konuşmam hoşuna gidiyordu.

"Lucas, lütfen," diye yalvardı usulca.

Ona baktım, mutfak tezgâhımızın üzerine eğilmiş, iki yana açılmış ve sırlıklam olmuştu.

"Kelimelerini kullan tatlım," diye takıldım, zar zor içine giriyordum.

"Lütfen, sık beni," diye fısıldadı, omzunun üzerinden bana bakarak Şımarıkça.

İnledim.

Genellikle onu kırmak için biraz ikna etmek ve alay etmek gerekirdi, ama kızım bana muhtaç olmalıydı. Birkaç santim içeri ittim, inlediğinde tekrar çektim, avuç içleri tezgâha doğru kayıyordu. Bu sefer daha da içeri iterek, ona uzunluğuma alışması için zaman tanıyarak işleme devam ettim. Her zaman bir dakikaya ihtiyacı vardı. O kadar dardı ki.

"Benimle misin, tatlım?" Bir elimle omurgasını okşarken, diğer elimi yanındaki tezgâha dayadım, sonunda kendimi tamamen içine oturttum, kalçalarım kışına bastırdı, amı beni derinlemesine içine aldı.

"Evet, lütfen, sık beni, Lucas."

Duymam gereken tek şey buydu. Kalçalarım ileri geri hareket etmeye başladı, elleri ahşap tezgâhı kavrayıp bir şeyler bulmaya çalışırken onu tezgâha doğru itti. Sikiimin ona girip çıkarken çıkardığı ıslak sesler mutfakta yankılanıyor, et etle buluşuyordu. Ben inerken amcığı etrafımda kasıldı. İçindeki o mükemmel noktaya ulaştığımda nefesi kesildi.

İçine girdiğim yere baktım, beni bedenine nasıl kabul ettiğini, kalçalarının şimdiden titrediğini fark ettim.

"Benim için gelecek misin Becks?" Taş yutmuşum gibi çıkan sesimle sordum.

"Evet, lütfen," diye inledi.

"Şşşşş," diye yatıştırdım, eğildim, elimi boynuna dolayınca kadar hareket ettirdim, onu göğsüme doğru çektim, hafifçe sıktım.

"Sessiz olmalısın Becks," diye fısıldadım, nefesim kulağına karşı sıcak ve ıslaktı. "Sikinin her yerine boşalacak mısın?" Diğer elim aşağıya doğru kayarak

Çılgınca başını sallarken klitorisini küçük nazik daireler çizerek ovuyordu.

"Lucas," diye daha yüksek sesle nefes verdi, kalçalarını onun içine daha hızlı, daha derin girerken. Elim boğazından yukarı çıkıp ağzını kapattı.

"Benim için gel Rebecca" diye emrettim, "Siktir. Benimle gel, bebeğim."

Bana karşı titrediğini hissettim, orgazm olurken amcığı sıkımı sıkıca içine aldı. Çılgınlıkları elime karşı boğuklaştı, çünkü her iki eliyle de kolumu kavradı ve onu topraklayacak bir şey için tutundu.

İnleyerek, kalçalarımı son bir kez daha ona doğru çarptım, derine doğru sürdüm ve nefes nefese kendimi içine boşalttım.

"Seni çok seviyorum Rebecca." Elim ağzından çekip tekrar boğazına götürerek fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum." diye fısıldadı memnuniyetle iç çekerek. Başını omzuma yasladı ve bana gülümsedi. Yanakları pembeydi, yüzü orgazmın etkisiyle kızarmıştı ama hâlâ bazen utandığını biliyordum.

Ondan uzaklaşıp nazikçe çevirerek külotunu ve taytını yukarı çektim ve günün geri kalanında ondan damlayacağım için memnuniyetle gülümsedim.

"Seni mağara adamı," diye alay etti.

"Sadece senin için." Aletimi boxer'ıma ve pantolonuma geri sokarak ve her şeyi geri çekerek cevap verdim. "Benim senin her yerinde olduğumu ve senin de benim her yerimde olduğunu bilmek bana bir şeyler yapıyor." Onu nazikçe öptüm.

Çantaları açmak için uzaklaşırken gözlerini devirerek bana gülümsedi.

"Cupcake de mi?" diye sordu, Nat'i şımarttığımı düşünerek başını salladı.

"Caroline gönderdi. Yakında daha iyi hissedeceğini umduğunu söyledi. Hepsini bize bıraktı."

Becks'in nefes nefese bana bakarken yüzünü izledim. "Bunu yapmak zorunda değildi!" diye haykırdı.

"Biliyorum, bunu ona söyledim. Bunu bazen toplumun hizmetkârları için yaparlar. Buna alış Becks. Biz birbirimizle ilgilenen bir topluluğuz."

Başını salladı, üç litre çorbaya ve yarım düzine çikolatalı keke baktı.

"Buna alışabilecek miyim bilmiyorum," diye itiraf etti usulca.

Bilerek başımı salladım. Nişanlım yardım kabul etmekte zorlanıyordu ve bunu çok az yapıyordu. Bazen onu zorlamak zorunda kalırdım. Eğildim ve alnından nazikçe öptüm.

"Gidip Peanut'a bakacağım," dedim.

Başını salladı, çoktan dikkati dağılmıştı ve çorbayı ısıtmak için bir tencereye dökmek ve kekleri yerleştirmek için uzaklaştı.

Gülümsedim, döndüm ve mutfaktan çıktım.

BÖLÜM 3

BECKS

"Ben pastayı getirirken sen de salatayı getirebilir misin?" Birkaç gün sonra Monica'nın yeni sürülmüş garaj yoluna girdiğinde Lucas'a baktım. Trevor'ın bunu onun için yapmak üzere burada olduğuna bahse girerdim. Lucas başıyla onayladı, kalçamı sıktı ve bana gülümsedi.

Nat çoktan ciyak ciyak bağırmaya ve kocaman, siyah kamyonunun arkasından atlamaya başlamıştı. Yaklaşık otuz altı saat boyunca ateş ve vücut ağrıları çekmişti. Sadece iki kez daha hastalanmıştı ve Noel tatilinden önce dönemi tamamlamak üzere okula döndüğü için mutluydu.

"Lanet olası boynunu kıracak." Lucas onun peşinden koşarak homurdandı. Güldüm ve ikisine de başımı salladım.

Genellikle Monica'nın evinde buluşurduk ya da o ve kızlar haftada bir akşam yemeği için evimize gelirlerdi.

Lucas salatayla birlikte eve doğru ilerlerken kamyonetin yanından aşağı atladım ve Nat'e yavaşlaması için bağırdım. Arka kapıyı açıp içeri uzandım ve o öğleden sonra yaptığım keki aldım. Lucas, Monica'nın marine ettiği tavuğu ızgarada pişirecekti. Kış havasına rağmen verandaya çıkıp soğuk bir bira içmek için acele ediyordu.

Buraya gelirken, birasını paylaşacağı ve ızgarayı tutacağı en iyi arkadaşı olmadığı için hâlâ zorlandığını biliyordum. Nat ve Lexi genellikle onun yerine arka bahçede taklalarını ya da voleybol hareketlerini sergiliyorlardı. Kar yağışıyla birlikte bir tür yaramazlık olacağından emindim.

Kızlar hislerimizi ve duygularımızı çoğu zaman sandığımızdan daha iyi anlıyorlardı ve Lucas'ın Paul'ü özlediğini anlayıp onun dikkatini dağıttılar. Lucas evin içinde kaybolurken pastayı aldım ve kapıyı kapattım.

Ben aracın arkasından dolaşırken Monica kapıda durmuş beni bekliyordu. Gülümsedim ve ona el salladım. Yerdeki kar ve buz akşamları tekrar donduğunda kayganlaştığı için adımlarıma dikkat ediyordum. Tehlikeli koşullar olmasa da sakarın tekiydim.

Tam kaldırıma çıkmak için kamyonun arka köşesini temizlediğim sırada mahallede bir silah sesi duyuldu ve ben hiç düşünmedim bile. Pasta ellerimden havalandı ve yere düştü, çikolatalar tertemiz karın üzerine saçıldı. Kollarımla başımı kapatırken dizlerim yere çarptı, tozla hafif bir yastık oluşturdu. Küçük bir çığlık atarken kalbim boğazımdan dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum.

Tüm vücudum donmuştu ve beynim kafamın içinde hızla bilgi ateşlerken kan kulaklarıma hücum ediyordu. Reading, Pennsylvania'da bir banliyö mahallesindeydik. Kim bize ateş ediyor olabilirdi? Savaş ya da kaç lanet olsun, korku içinde donup kalmıştım.

Altı ay önceki bir anıdaydım, Paul'e ulaşmak için savaşıyor ve çığlık atıyordum. Gözümün önünde vurulmuştu ve kan kaybediyordu. "Kızlarıma onları sevdiğimi söyle Becks. Onlara benim için söyle."

Ağladığımı sandım, nefes nefese kaldığımı biliyordum ama o kadar soğuktu ki anlayamadım. Belli belirsiz bağırان sesler duydum. Kulaklarımdaki kan hücumu uzun süre odaklanmama izin vermedi.

"Becks," dedi nazik bir ses.

Monica'nın yumuşak elleri kollarıma dokunuyor ve beni nazikçe yukarı çekiyordu. En iyi arkadaşımın gözleriyle karşılaştım, gerçeklik tekrar etrafıma çöktü.

"Bir kamyonun geri tepmesiydi, tatlım."

Sanki korkmuş bir hayvanla konuşuyormuş gibi alçak sesle konuşuyordu. Gözleri gözlüklerinin arkasında endişeyle kırıışmıştı ve donuyor olmalıydı. Taytı ve kazağıyla, yalınayak ve dağınık at kuyruğuyla karda önümde diz çökmüştü.

"Becks?" Lucas'ın hırçın sesi yukarı koşarken tepemizden geldi. "Kahretsin," iri elini benim kolumun altına, diğerini de Monica'nın kolunun altına koymuş, kalkmamıza yardım ediyordu.

Monica'nın sabit durduğundan emin olduktan sonra bakışlarını sadece bana çevirdi. Gri gözleri beni içine çekiyordu. Hâlâ öyle titriyordum ki bayılacak gibiydim.

"Benimle derin nefes al bebeğim," dedi, terapistimin ona gösterdiği gibi yumuşak bir şekilde ve koçluk yaparak.

"Neler oluyor?" Monica arkasından usulca sordu, "Bu ne zamandır oluyor?"

"Evde konuşuruz," dedi Lucas ve ikimizi de içeri götürdü. Çikolatalı keki ve tepsisini karda bırakarak şimdilik unutuldu.

Beni Monica'nın pelüş, rahat kanepesine yerleştirirken üzerime bir battaniye örttü. Lucas önümde diz çökerek bakışlarımı karşılamaya çalıştı, nefeslerim sakinleşirken iri elleri kalçalarımı ovuyordu.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle," diye sordu Monica, ikimize de sinirlenmeye başlamıştı.

"Becks hâlâ olanlarla mücadele ediyor," diye açıkladı Lucas yumuşak bir sesle. Gri gözleri hâlâ benimkilerle buluşuyor, kollarımı ovuşturarak beni ısıtmaya ve yatıştırmaya çalışıyordu, "Clark'la ilişkisinin, uzun süre kaçmasının ve kaçırılmasının yarattığı travmayla başa çıkmak için haftada bir terapiste gidiyor. Durumu iyiye gidiyordu. Bu birdenbire oldu. Son zamanlarda anksiyetesi daha da kötüleşti."

"Tanrım," diye fısıldadı Monica, yanıma oturdu ve beni kendine çekti. Hâlâ uyuşmuş, güçsüz ve utanmış hissediyordum. "Neden bana söylemedin?" diye sordu ağlamaklı bir sesle.

Başımı salladım, ne söyleyeceğimi ne de bir açıklama getireceğimi bilemedim. Kocasını bir trajedide kaybeden kendisi iken, o burada oturmuş benimle ilgileniyordu.

"Seni endişelendirmek istemedi. Sen de hâlâ yas tutuyorsun," dedi Lucas, şimdi daha huysuzdu, beni onunla konuşturmaya çalıştığı için kendisi de hüsrana uğramıştı.

"Ona yapması gerektiğini söyledim. Desteğe ihtiyacı var ve desteğe sahip olduğunu biliyor.

İnatçı, bağımsız bir kadın."

Ona ters ters baktım ve derin, titrek bir nefes aldım.

"Bilmiyorum. Bu ay işler yine kötü gitti." Sesim normalde konuştuğumdan farklı olarak her zamankinden daha kırılgan çıktı. "Terapistim aslında..." Lucas'ı endişelendirmek istemediğim için bunu onunla henüz paylaşmadığımı fark ederek sözümü kestim.

Gözleri bana dikildi ve en iyi arkadaşımınkiler de öyle.

Kollarını önünde kavuşturarak, "Anlat bize," dedi.

"Terapinin yardımcı olduğunu söyledi. Konuşarak hallettik ve kesinlikle faydası oldu." Devam ettim, gözlerim yaşlarla dolarken şekilleri bulanıklaşıyordu. Zayıflığı ve yenilgiyi kabul etmekten nefret ederdim ve bu da benim için aynı anlama geliyordu. Sanki Clark'a hâlâ üzerimde güç veriyordum.

Ya sonunda bu Lucas için çok fazlaysa? Aylarca süren kabuslar, geri dönüşler ve TSSB.

"Becks. Söyleyeceğin hiçbir şeyin sana karşı olan hislerimi değiştiremeyeceğini umarım şimdiye kadar anlamışsındır. Ben varım. Buradayım bebeğim. Asla bir yere gitmeyeceğim. Çok fazla travma yaşadın. Taciz, kaçmak, yalnız kalmak, sonra kaçırılmak ve nefsi müdafaa olmasına rağmen iki kişiyi öldürmek. Tatlım... Yardıma ihtiyacın olabilir." İri eli yüzümde durdu, başparmağıyla düşen gözyaşlarımı sildi.

Monica onun yanında çılgınca başını sallıyordu ve onun da yüzünden yaşlar süzülüyordu. İkimizin de gözyaşları kucağımıza düşüyordu.

"İlaç tedavisine ihtiyacım olduğunu düşünüyor. Saldırıları için ve daha iyi uyumak için. Uyuyamıyorum..." "Özellikle de gece vardiyasındayken." diye fısıldadım.

Lucas'ın kaşları birbirine yaklaştı, "Becks..." kalbini kırmışım gibi iç geçirdi. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

Mon yanımda burnunu çekiyordu.

"Bu kadar acayip güçlü olmayı keser misin?" Aniden sordu. Gözlerim onunkilere kaydı. İkimiz de hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorduk.

"Terapide utanılacak bir şey yok. İlaç tedavisinde. Ben yıllardır anksiyete için bir şeyler alıyorum. Kendine iyi bakmalısın ve sana yardım etmemize izin vermelisin. Artık yalnız değilsin. Yalnız değilsin Becks."

"Sadece kırıma noktasının ne olacağını bilmiyorum!" Ağzımdan kaçırdım. "Ne zaman çok fazla olacağım? Ne zaman hepinizden çok fazla şey almış olacağım?"

Lucas'ın çenesi gerildi ve dişlerini sıkı.

"Asla." Söz verdi. "Gerçek bir aile ve gerçek ilişkiler böyle olur Rebecca. Monica'nın da aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Bu arkadaş grubu böyle çalışmıyor. Asla olmadı ve olmayacak, tatlım."

Monica ısrarla başını sallıyordu.

"Becks, hiçbirimiz senden her şeyi hemen atlatmanı bekleyemeyiz. Kimse bunu yapamaz. Eğer yapsaydın, endişelenirdik. Dürüst olmak gerekirse ben de endişelenirdim. Her zaman başkalarıyla ilgileniyorsun. Bırak yardım edelim. Paul bunu istemezdi. Paul'u tanırdık. Paul seni sevdi çünkü sen onun en iyi arkadaşını ve kardeşini sevdin. O da seni sevdi çünkü sen de beni sevdin."

Yine ağlıyordum. Monica ve ben birbirimize sarılarak sümüklü bir karmaşa yarattık.

"Pekala o zaman. İkinizin konuşmasına izin vereceğim. Ben ızgarayı yakıp kızları kontrol edeceğim. Ama bunu daha sonra konuşacağız Rebecca." Bunu yumuşak ama kararlı bir şekilde ifade etti.

Başımı salladım ve yanaklarımdaki yaşları gömleğimin kollarına sildim.

Eğilip alnımdan öptü, kısa sakalı tenimi tırmalıyordu. Evimdeymişim gibi hissettiriyordu ve onsuz nasıl hayatta kalabileceğimi bilmiyordum. O uzaklaşmadan önce kokusunu içime çektim ve kendimi toprakladım.

O odadan çıkarken Monica elimi sıktı, "Konuş benimle." Yumuşakça yalvardı. "Gerçekten konuş. Bana sadece duymamın güvenli olduğunu düşündüğün şeyleri söyleme."

"Bilmiyorum Mon," diye cevap verdim, "bunu gerçekten kimseyi incitmek için yapmadım. Kontrol altına aldım ve her şey yeniden yoluna girdi. Sadece... Sanırım hayatımı düzene sokmayı öğrendiğim için kaygılarım tavan yaptı. Lucas'la yaşamak. Arkadaşlarım var. Nat'i paylaşmak. Her şeyle başa çıkmak. Hâlâ sindirmeye çalışıyorum. Lucas'ın beni bir terapistle gitmeye ikna etmesi inanılmaz."

Monica içini çekti, bacaklarını altına çekerek kanepeye yaslandı ve bana baktı.

"Peki terapi işe yarıyor mu?"

Başımı salladım, endişeyle battaniyeyi karıştırıyordum.

"Evet, öyle. Sadece son zamanlarda kötüydü. Lucas için endişeleniyorum. Son zamanlarda çok fazla gece vardiyası alıyor. Ve... çok fazla telefonla konuşuyor. Bana kiminle konuştuğunu söylemiyor. Biliyorum asla..."

Monica'nın kaşları içeri çekildi. "O seni aldatmaz, Becks. Lucas sana ve o küçük kıza tapıyor. Onu hayatımda gördüğüm en mutlu günlerini yaşıyor.

Paul'u kaybetmenin dışında."

Bunu onaylarcasına başımı salladım ve gevşek ipleri çeken parmaklarıma baktım.

"Biliyorum," dedim. "Bu çok garip. Genelde çok açık sözlüdür ve ketum değildir. Gece vardiyasından ve bizden uzak olmaktan nefret ederdi..." Omuz silktim, "O yokken uyuyamıyorum. Kendimi bebek gibi hissediyorum. Yıllarca yalnız yaşadım ve şimdi bu kadar bağımlı bir karmaşa içindeyim."

"Belki de biraz gevşeklik göstermesi için ona ihtiyaçları vardı. Gece vardiyası daha çok kazandırıyor ve bu onun sevgilisi ve çocuğuyla geçirdiği ilk Noel." Kolumu nazikçe itti.

Başımı öne eğdim. "Birbirimize büyük jestler yapmayacağımızı söylemiştik. Hiçbir şeye ihtiyacım yok." Karşı çıktım.

Monica bir kahkaha attı ve kaşlarını kaldırdı.

"Her neyse. Eminim o adamın bir planı vardır. Endişelenmeyi bırak. İletişim kurun. En azından uyku ilacını dene Becks. İyi olmanı istiyoruz. Belki Lucas düzenli olarak geceleri çalışmaya devam edecekse bir alarm sistemi kurabilir."

İçimi çektim ve başımı salladım.

Nat ve Lexi karla kaplı ve sırlıklam bir halde içeri koşarken dışarıdan gelen çığlık ikimizin de mutfığa doğru bakmasına neden oldu.

"Lucas Amca hile yapıyor!" Monica'nın en küçüğü kızıl saçlarını sallayarak ve mutfak tezgâhının üzerine erimiş kar damlaları göndererek çığlık attı.

Nat histerik bir şekilde kıkırdıyordu.

"Babam bizi iyi yakaladı!" Mavi gözleri parlayarak ciyaktı.

Lucas'tan baba diye bahsettiğini her duyduğumda kalbim Grinch gibi birkaç beden büyüdü, yemin ederim.

"Siz ikiniz, ayakkabılarınızı hemen orada çıkarın ve yukarı çıkıp kurulanın. Nat, eminim Lexi'de giyebileceğin bir şey vardır ya da bir noktada burada bir şey bırakmışsındır," diye güldü Monica. "İkiniz de hasta olmayı yeni atlattınız! Şu adam."

Güldüm ve en iyi arkadaşımın gözleri bu sesle rahatlayarak benimkilerle buluştu. "Monica ne diyorsa onu yapın kızlar," diye başımı salladım.

"Merak ediyorum da Lucas kadar kötü mü?" Sorguladım. "Sence ızgaraya dikkat ediyor mudur?"

Monica güldü ve ayağa kalkarak koridordan çamaşır dolabına doğru yürüdü. İki havlu kaparak mutfak zeminini silmeye başlamak için yürüdü.

"Bu havayı sevdiğini biliyorum ama ben baharı bekleyemiyorum!" diye haykırdı. "Her şey soğuk, ıslak ve iğrenç."

Sobaya doğru yürümek için ayağa kalktım.

"Herkes için biraz sıcak kakao yapacağım. Akşam yemeğinden önce olduğunu biliyorum ama görünüşe göre şu anda aile üyeleri için biraz donmuş buzlu şekerimiz var."

Üst kattan çılgınlık yükseldi ve Monica'nın en büyüğü Lacey iki küçük çocuğa bağırdı.

"BU SOĞUK!"

Monica yüzünü buruşturdu ve merdivenlere yöneldi, "Yavrularımızı canavardan kurtarmaya gidiyorum!" Merdivenlerden yukarı çıktığını iddia etti.

Başımı salladım ve kakao yapmak için ocaktaki tencereye malzemeleri atmaya devam ettim. Derin bir nefes aldım ve hareketlerin beni daha da rahatlatmasına izin verdim.

Sonunda titremem durmuştu ve daha önce yüzlerce kez yaptığım bir şeyin hareketi beni rahatlatıyordu. Dolaptan birkaç kupa alıp Monica'nın üst kattaki üç gence bağırışını dinlerken gülümsedim.

BÖLÜM 4

LUCAS

Sıcak kömürlerin üzerinde pişen tavuğa bakarak iç çektim. Bazıları kışın ızgara yaptığımız için deli olduğumuzu düşünebilirdi ama bu rahatlatıcıydı.

Monica ve Becks gülerken kızların çığlıklarını duyunca sııttım. Becks'in güldüğünü duymak güzeldi. Bence bunu yeterince yapmıyordu. Eğer o kadından acı veren her şeyi alabilseydim, alırdım.

İşlerin tekrar ne kadar kötüye gittiğini bana söylemediğine inanamıyordum. Onu bu kadar rahatsız eden ve tepkilerini gerileten şey ne olabilirdi? Daha iyisini yapmalı ve daha fazla dikkat etmeliydim. Gece vardiyasında çalıştığım için uyumuyor olması kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyordu. Aslında geceleri ekstra mesai yapmıyordum. Onun için bir Noel hediyesi üzerinde çalışmak için gizlice kaçıyordum. Bunun onu böyle etkileyeceğini tahmin edemezdim. Benden önce çok uzun süre yalnız yaşamıştı.

Birbirimize büyük jestler yapmayacağımıza söz vermiştik ama siktir et. Sevgilimin liseden beri Noel'de hiçbir şey almadığını biliyordum. Bu bana sökmezdi. O dünyayı hak ediyordu. Son on üç yıldır kızına kendinden çok şey vermişti, Becks'in de değerli olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı.

Nat de işin içindeydi ama Monica'ya söylememiştim. Onun yeterince işi vardı. Mon destansı bir şey planladığımı biliyordu ama ayrıntıları bilmiyordu. Nat yardım edebileceği ve annesine Noel için okul işi dışında bir şey verebileceği için çok heyecanlıydı.

Buna bayıldım. Ebeveynlik bir öğrenme eğrisiydi, ama bu küçük kızın babası olmak doğru hissettirdi. Ayağa kalkıp annesiyle evlenmek ve her şeyi resmileştirmek için sabırsızlanıyordum.

Becks'in etrafındaki son birkaç bariyeri de yıkabilmeyi diliyordum. Onun duygularını koruduğunu görmek ve terk edilme korkusu beni etkiliyordu. Ortadan kaybolmayacağımı daha ne kadar gösterebilir ve kanıtlayabilirdim bilmiyordum. Artık onun yeniden bu kadar zorlandığını bildiğime göre bir şeyler bulmam gerekiyordu.

"Biraz kakao ister misin?" Becks'in sesi artık her zamanki gibi çıkıyordu. Omzumun üzerinden ona gülümsedim, gözlerimi üzerinde gezdirip kontrol ettim. Daha iyi görünüyordu ve gözlerindeki ışık geri gelmişti.

"Elbette, bebeğim."

Elinde dumanı tüten büyük boy bir kupayla dışarı çıkmasını izledim ve onunla yarı yolda buluştum. Sıcak seramiği ellerime koyarken bana gülümsedi ve burnunun ucunu öpmek için eğildim.

"Seni kendimden daha çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı. Avucu yanağımla buluştu ve bana tekrar gülümsedi.

"Biliyorum, Lucas. Son zamanlarda benimle böyle bir karmaşa yaşadığım için üzgünüm-"

Başımı salladım ve sözünü kestim: "Seninle olmak, bu hayatı seninle yaşamak berbattan başka bir şey değildi. Bu bana bir neden getirdi Becks. Sadece benimle konuşabileceğini hissetmeni istiyorum. Her konuda. Her zaman."

Kollarını kavuşturarak başını salladı ve ben de onu nazikçe eve doğru ittim.

"Paltosuz burası çok soğuk. Sonra konuşuruz. O güzel kışını içeri sok. Monica'ya tavuğun neredeyse piştiğini söyle."

Güldü ve hızla kapıyı arkasından kapatarak içeri girdi. Mon için bağırdığını duyabiliyordum ve başımı salladım.

"Eminim bana iyi bir tavsiyeniz vardır," diye mırıldandım Paul'e nefesimin altından, her nerede olursa olsun beni duyup duymadığını merak ederek.

Kızıl saçlı en iyi arkadaşım bana her zaman yardım etmiş ve benimle her şeyi konuşmuştu. Çok geç olana kadar bunun değerini bilememiştim. Yalnızken onunla yüksek sesle konuşmayı bırakıp bırakmayacağımı merak ediyordum.

Telefonum çaldığında sıçradım ve cebime uzandım. *Nan*. Sırıtarak cevap verdim.

"Hey, *Nan*." Selam

verdim. "Lucas,

nasılsın?"

"İyi, nasılsın? Kendine iyi davranıyor musun?"

Nan homurdandı, "Benim gibi yaşlı bir kadının başı nasıl bir belaya girebilir ki?" Bunun üzerine ben de kahkahalarla güldüm.

"Adını söyleyemeyeceğim kadar çok şey var. Ne var ne yok?"

"Sadece torunumu kontrol etmek istedim. Kızlarımın nasıl olduğunu görmek istedim. Seni uzun zamandır görmemiş gibiyim."

"*Nan*, dün akşam yemeğe gelmiştik."

Onunla her gün konuşuyor ve haftada bir kez yemek yiyorduk ama *Nat* ve *Becks*'e o kadar bağlanmıştı ki onu görmeyeli uzun zaman olduğu için sürekli burnunu çekiyordu.

"Biliyorum. Onları görmeye bayılıyorum. *Nat* beni genç tutuyor."

Kıkırdadım, "O özel bir küçük insan, değil mi? Hepimiz iyiyiz, *Nana*. Yarın *Nat*'i *Becks* için alışverişe götürmeden önce hepimiz uğrasak nasıl olur?" "Hâlâ *Becks*'in Noel sürprizi üzerinde mi çalışıyorsun?" diye sordu.

"Yaklaşık üç günüm daha var diyebilirim. Noel'e kadar bitmiş olur. *Eve*."

"Kendinden geçecek," dedi ninem bilerek. "Biliyorum."

"Pekala. Bırakayım da işine dön. Kızlara sevgilerimi ilet. Uslu durun." "Edeceğim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, *Lucas*."

Telefonu kapattıktan sonra telefonumu cebime geri koydum ve tavuğu ızgaradan aldım. *Eve* geri döndüğümde yarısı boşalmış kakao bardağımı bitmiş tavuğun yanına, tezgâhın üzerine koydum.

Monica bana teşekkür etti ve ben de ceketimi çıkarıp *Becks*'le birlikte mutfakta rahatça dolaşmalarını izledim. Birlikte okudukları fantastik aşk kitaplarından birindeki bir senaryoya gülüyorlardı. Hikayelerini ve yazarlarını takip edemedim. Bir peri ya da canavar

romantik şeyler. Birini okuduğumda Becks'i çok utandırırdım ama onun için bir sahneyi canlandırdığımda umursadığını söyleyemezdim.

Lacey, Lexi ve Nat koşarak içeri girdiler, genç ikisi kıkırdayarak yaşlıları çığına çevirdi.

"Kızlar. Lütfen ablanızı rahatsız etmeyi bırakın," diye homurdandı Monica, Becks mezeleri ve salatayı masaya koyarken.

"Sanki dinleyecekler de," diye yakındı Lacey, sırttan genç kızlara kaşlarını çatarak.

Kolumu en büyük yeğenimin omzuna attım, soğuk elimi onun üzerine koydum ve ciyaklamasına neden oldum.

Becks başını sallayarak, "Sen de en az diğerleri kadar kötüsün," diye haykırdı.

"Lacey'nin boyundan büyük işlere kalkışmasına izin veremeyiz." Lacey bana kaşlarını çatmaya çalışırken Nat ve Lexi'ye göz kırparak söyledim.

"Oturup yemek yiyelim." Monica, Becks'i ve şarabını masaya taşıırken anons etti. "Sanırım bu gerekli." Şakayla karışık.

"Bir de bana sor," diye yanıtladı Becks.



O akşam, şehrin öbür ucundaki rahat evimize döndüğümüzde, Nat'in yatak odasının kapısından annesi onu yatırırken izledim. Odanın karşısına geçtim ve kızıma doğru sırttım.

"Harika bir Noel tatiline hazır mısın, Peanut?"

"Lucas!" diye haykırdı Becks, Nat kıkırdayarak bana bakarken. Mavi gözleri muziplikle parlıyordu ve göz kırptı.

Becks kollarını kavuşturarak, "İkinizle ne yapacağım ben?" diye sordu. "Onu bu kadar kızdırma. İyi geceler, Nat. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum anne."

Becks'in odadan çıkışını izledik ve Natasha'ya tekrar sırttım. "İşin bitmek üzere mi?" diye fısıldadı.

"Neredeyse," diye fısıldadım teatral bir şekilde.

Yine kıkırdadı.

"Annenle konuştum ve yarın Nan'i gördükten sonra seni dondurma yemeye ve alışverişe götürmeme izin verdi. Sürprizin sana düşen kısmını o zaman tamamlayabiliriz."

Başını salladı, "Tamam. Sağ ol baba. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, Peanut."

Gülümseyerek söyledim.

Kapalı ve kilitli olduğundan emin olmak için penceresini kontrol ettikten sonra battaniyesine sarılışını izledim.

Bu çocuk son altı ay içinde bana kaç kez baba dediyse de buna alışamadım. Kalbim her seferinde biraz daha eridi. Annesiyle birlikte tüm kalbimin sahibiydi. Onlardan önce yaşadığımdan emin değildim. Işığı kapatıp kapısını kapatarak aşağıya indim.

Kanepede oturan Becks'in arkasından yaklaşarak başının üst kısmını hafifçe öptüm ve yanına gelip oturdum. Nişanlımı sıcacık Noel pijamalarıyla görünce gülmek zorunda kaldım.

"Ne?" diye sordu kaşlarını kaldırarak ve kitabını bir kenara bırakarak.

"Seninle tanıştığım gün giydiğin pantolonun aynısı olduğuna eminim."

Aşağı bakınca kahverengi gözleri parladı. "Haklı olduğuna eminim. Ne izlenim ama."

"Çok iyi bir izlenim bıraktın." Elimi dizine koyarak söyledim. Ee, neler oluyor Becks?" Yumuşak bir şekilde başladım.

İç geçirerek bacaklarını altına çekti ve hemen göz temasından kaçındı.

"Hey," diye yumuşak bir sesle konuştum ve gözleri benimkilere kaydı, "Önemli konuşmalar yaptığımızda gözlerini benden ayırma, tatlım."

Başını salladı, "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, Lucas. Her şey harika. Harika. Sadece son altı aydır başka bir yetişkinle yaşamayı öğrenmek çok zor oldu. Sanırım bu yüzden endişelerim daha da arttı. Ayrıca geceleri çok çalıştığın için uyuyamıyorum ve..." diye devam etti.

"Bunun benim için de büyük bir alışma süreci olduğuna katılıyorum. Ama Becks, eğer seni rahatsız eden bir şey yapıyorsam bunu bana söyleyebilmelisin. Küçük bir şey bile olsa. Her şey yüzünden daha fazla şeyle uğraştığını biliyorum.

oldu. Keşke hepsini alabilseydim bebeğim. Keşke sana daha erken ulaşabilseydim."

Becks başını salladı, eğildi ve elimi tuttu.

"Her şeyin bir nedeni olduğunu tüm kalbimle biliyorum, Lucas. Kendi canavarlarımı öldürdüm. Sadece bu süreçte senin en iyi arkadaşını, benim en iyi arkadaşımın da kocasını kaybetmiş olmasından nefret ediyorum. Nat'in en iyi arkadaşları babalarını kaybetti. Hiçbirinizin beni suçlamaması beni hâlâ şok ediyor. Odadaki filin kendini göstermesini bekliyorum. Birinin acı çekmesini. Biri bana bunun adil olmadığını haykırmaya başlasın."

Sesi kesildi, lamba ışığında bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

"Herkesin bana verdiğinin tam tersine o kadar alıştım ki bunu nasıl kabul edeceğimi bilemiyorum. Uyuyamıyorum ve yorgunum. Her şey için endişelenmekten anksiyetem tavan yaptı-"

"Becks, bebeğim. Kimse sana bağırmaya başlamayacak. Bu adil değil ama bunun senin suçun olmadığını biliyoruz. Hiçbiri senin suçun değil. Paul kesinlikle bu düşüncelere sahip olmanı istemezdi. Başkalarının hareketlerine yardım edemezsin. Clark ve Larry onu bizden aldılar. Ve neredeyse seni de alıyorlardı. O gecedен etkilenen tek kişi sen değilsin. Bazen gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm senin bilincini kaybettiğin oluyor. Bir daha gözlerine bakıp bakamayacağımı bilmeden." Boğazımı temizleyerek sözümü kestim.

"Hepimizin etkilendiğini biliyorum." Sesi daha yumuşak, tereddütlü ve emin değildi. "Sadece uzaklaştığını hissediyorum. Gece vardiyalarında daha çok çalışıyorsun ve ara sıra garip telefon görüşmeleri yapıyorsun."

"Rebecca Wareman," diye araya girdim. "Seni terk ettiğimi mi düşünüyorsun?"

Yanaklarının pembeleşmesini ve gözlerinin birleşmiş ellerimize kaymasını izledim.

Sik beni. O yaptı.

İçimi çektim ve onu kendime doğru çektim.

"Hiç durup Noel zamanı olduğunu düşündünüz mü? Noel Baba'nın elfleri her türlü yaramazlığı yaparlar."

"Mon da öyle dedi ama birbirimize söz verdik-"

"Becks. Dur. İlk Noelimizin senin için bir şey yapmadan geçmesine izin veremezdim. Ayrıca, annesine ilk kez ev yapımı olmayan bir şey vereceği için heyecanlanan küçük bir kızım var."

"Bana verdiği her şeye değer veriyorum. Ev yapımı olsun olmasın," diye fısıldadı Becks gözyaşları içinde.

"Biliyorum. Ama planladığımız şeyi hak ediyorsun. Seni aldattığımı düşünüyorsan delirmişsin. Çalıştığım bu gecelerde seni özlemediğimi mi sanıyorsun?" diye sordum.

"Belki sıkılıyorsundur ya da-" diye düşündüm.

"Canı sıkılan biri işten eve gelip nişanlısını tezgâhın üzerine yatırır mı?" Ben sordum.

Artık kıpkırmızıydı ve göz temasından kaçınıyordu.

"Seni istemediğim bir dakika bile geçmiyor. Her seferinde ilk sefermiş gibi hissediyorum Becks. Gittikçe daha iyi oluyor. Seni öğrenmek ve seni benim için parçalara ayıran şey nedir?" Eğildim, onu kucakladım, ellerim sırtında, yumuşak, yıpranmış bando tişörtünün üzerinde gezindi. Sütyeninin dış hatlarını hissedemiyordum. Yatmak için tamamen hazırды. Kendi pijama pantolonumun içinde sertleştim.

Elini sıkıca kavrayarak pantolonumun önüne getirdim ve avucunu sertleştiğim yere bastırdım. Dudaklarını yaladı ve bana baktı.

"Şuradaki mi? Artık bunu benim için yapabilecek tek kişi sensin Becks." Dedim, sesim kısık. "Kendimi tekrar tekrar içinde kaybetmek istediğim tek kişi sensin. Her zaman."

Başım aşağı indi, dudaklarım onunkilere değdi, "Artık tek istediğim ya da ihtiyacım olan sensin." Sonra onu öpüyordum, onu yutuyordum ve o bana açıldıkça ağzını yalıyordum. Elimi yukarı kaldırarak boynunu daire içine aldım ve ağzıma karşı yumuşak bir şekilde inerken hafifçe sıktım. Bunu daha kaç kez duyması gerektiğini ya da ona tek istediğimin o olduğunu göstermem gerektiğini bilmiyordum. Ama bütün geceyi bunu deneyerek geçirecektim.

BÖLÜM 5

BECKS

Tamam. Lucas Marshall beni bu şekilde öptüğünde ilişkimizle ilgili herhangi bir şeyden şüphe duyduğum ya da sorguladığım için kendimi aptal gibi hissettim. Eli boğazımı hafifçe sıktı, havayı kesmedi, sadece ondan arzuladığım bir baskı uyguladı. Parmak uçlarım pijamasının bel bandının altından yukarıya doğru ilerlerken ağzına karşı yumuşak bir şekilde inledim. Sakalları tenime lezzetli bir şekilde sürtünürken öpücükleri daha da açlaştı.

Avucum aramızda herhangi bir engel olmadan sertliğiyle buluştuğunda inledi ve kalçalarını geriye doğru çekerek sikiğin avucumun içinde hareket etmesini sağladı.

Dudaklarımla onu kovaladım ve daha sert öptüm. Her seferinde sinir sistemimde orman yangını gibi bir şey oluyordu. Bu adam vücudumdan en ahlaksız tepkilerin çıkmasına neden oldu.

Hafifçe hırlayıp beni tekrar yakalamak için hamle yaptığında arkama yaslandım ve onu serbest bıraktım ama avucumu göğsüne koyup başımı salladım. Kollarımı önümde kavuşturarak eski gömleğimin eteklerini tuttum ve başımın üzerine çekerek kendimi açtım.

"Siktir," diye inledi. Gözlerinin merdivenlere kayışını izledim. "Odamıza gitmemiz gerekiyor," diye vurguladı. "Sana yapmak istediğim şey kimsenin görmesine uygun değil. Bırak küçük kızımızı."

Göbeğim sıkıştı ve kıkırdadım ve sonra beni omzuna alıp gömleğimi tutarken hafifçe bağırdım.

"Sus," diye homurdanarak koridorda ilerledi, yatak odamıza girdi ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı.

Kıcını tokatlayarak konuştum, "Bırak beni. Seni baştan çıkarmaya çalışıyordum."

Beni önünde ayağa kaldırırken, üzerimde yükselen gri gözlerine baktım.

"Beni baştan çıkarmak mı? Kadın, ben seninim."

Dizlerimin üzerine çökmeden önce ona kıkırdayarak homurdandım.

Parmaklarım bel kemerini bulup pijamalarını ayak bileklerine kadar çekiştirirken bakışları ısındı. Sertleşmiş siki gözümün önüne geldiğinde, öne doğru eğilerek ucundan sızan minik pre-cum damlasını yaladım.

"Becks," diye inledi yine, parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken.

Ondan önce bunu yapmaktan hiç zevk almamıştım. Bana yatak odasında o kadar büyük bir güç veriyordu ki, seksten hiç hayal etmediğim bir şekilde zevk almaya başlamıştım. Onu ağzıma alırken, elim tabanını kavrarken dilimi etrafında döndürdüm.

"Siktir, bebeğim. Bunu çok iyi yapıyorsun."

Övgüsü karşısında kıvrandım, kalçalarım birbirine sürtündü, içimde ıslaklık birikti. Daha sert emerek onu ağzıma daha fazla aldım, bunu yaparken yukarı baktım ve onun ateşli bakışlarıyla karşılaştım.

"Bana sahipsin Rebecca." Karanlık odaya doğru homurdandı. "Sen benim için osun. Sonsuza dek benimsin. Bundan asla şüphe etme." Onu boğazımın arkasına alırken kalçalarını hafifçe itti ve tekrar inledi. Tuzlu tadı duyularımı istila etti. Sonra beni kollarımdan tutup kaldırdı ve yavaşça yatağa geri itti. Pijama altımı tutarak kalçalarımı kaldırdım ve çıkardım, kendimi ona gösterdim.

"Tanrım. İç çamaşırı giymiyor musun?" diye homurdandı, "Bilseydim yatma vakti daha erken olurdu."

Bacaklarımı tutup aralarını açarak merkezimi engelsiz bir şekilde görmesini sağlarken güldüm. Kızardığımı biliyordum. Buna hiç alışamadım.

"Her zaman çok ıslak ve benim için hazır," diye mırıldandı.

"Kendini ovala." O emretti.

Alt dudağımı ısırarak, elimi karnımdan aşağıya ve kalçalarımın tepesine doğru gezdirdim. Parmaklarım kalçalarımı bulduğunda diğer elimle çarşafı kavradım.

klitoris, onlar nazikçe üzerinde fırça gibi ben inledi.

"Aferin kızıma," dedi, gözleri yaptığış şeye takılmıştı, "Devam et, bebeğim."

İki parmağıımı kullanarak klitorisimin üzerinde sıkı sekiz rakamı oluşturdum, merkezimde daha fazla ıslaklık biriktiğini hissettim, kalçalarımı kaldırırken inledim.

"Bana ne istediğini söyle Becks," dedi dudaklarını yalayarak.

"Seni içimde istiyorum. Şu anda. Sana ihtiyacım var, Lucas." Nefes nefese kaldım.

Bacaklarımı indirerek dizlerine vurdu, eğildi ve merkezimi yaladı. Haykırdım ve parmaklarımı saçlarına geçirdim. Dilini içimde derinlere itti, büyük bir kolunu sol uyluğumun etrafına ve karnımın alt kısmına sardı. Başparmağı klitorisimi buldu ve ben kalçalarımı yüzüne doğru hareket ettirirken yumuşak daireler çizerek okşadı.

"İşte bu Becks, yüzüme bin," diye homurdandı göbeğime karşı.

Dudaklarının bana değdiğini ve sesinin titreştiğini hissedince ürperdim. Klitorisimi ağzıyla kapattı ve sertçe emerek yataktan kalkmama neden oldu.

"Lucas, lütfen, sana ihtiyacım var!" Hıçkırarak ağladım.

Bacaklarımın arasından bana sırtıttı ve yanımdaki yatağa doğru sürünerek sırt üstü uzandı. Kolumdan tutarak beni yukarı ve üzerine doğru çekti, ta ki ben onun üzerine çıkana kadar. Ellerim göğsüne indi ve gri gözlerinin içine baktım. Bunu yaparken hâlâ telaşlandığımı biliyordu. Büyük beden bir kadın olarak üstte olmak beni utandırıyor.

"Çık şu lanet kafandan Becks." Sol eli tekrar boğazıma gelirken konuştu. "Ben büyük bir çocuğum. Sür beni. Senin olanı al. Ben seninim ve sadece seninim. Bunu kaldırabilirim."

Gözlerimi kapattım, sözleri karşısında usulca inledim. Ne duymak istediğimi her zaman bilirdi. Ayağa kalkarak sağ elimle aşağı uzandım ve sikişinin tabanını kavradım. Onu girişime getirerek, ıslaklığımın içinden geçirerek ucuyla alay ettim.

Sol eli boğazımı sıkarken sağ eli kalçamı kavradı. Ben usulca, "Lucas," derken kalçalarını kıvrarak içime kaydı.

"Al beni, Rebecca. Sik beni. Sikimin üstüne otur, bebeğim."

Kalçalarımı onun üzerine indirerek, ikimiz de bu his karşısında inlerken onu santim santim içime aldım. İçime girdiğinde her zaman tatmin edici bir gerilme oluyordu ve ben bundan zevk alıyordum.

Buluşana ve içime tamamen oturana kadar uzunluğunu aşağı yukarı hareket ettirdim, ellerimi göğsünde sıktım, kalçalarımı döndürürken tırnaklarımı üzerinde gezdirdim.

Nefes nefese kalmıştım ve bana sahip olduğunu hissettiğimde nefesim kesilmişti. Onu aldığımı söylüyordu, ama hangi pozisyonda olursak olalım beni kendi pozisyonu için alıyordu.

Gözleri kararmış bir halde bana bakıyor, iri ellerini kalçalarımda gezdiriyor ve göğüslerime doğru uzatarak onları sıkıyordu. Ay ve yıldızların bizi aydınlatmasına izin veren yatağın üzerindeki tavan penceresinden yıldızlara bakarak bir inilti ile başımı arkaya yatırdım.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye fısıldadı.

Ona dönüp baktığımda kalçalarımı kaldırıp indirdim, parmakları sertleşmiş meme uçlarımı bulup onlarla oynarken bir ritim başlattım.

"Lucas," diye soludum, onu içimde sıkıca kavradım.

Kalçalarını yukarı kaldırdı, benimle buluştu ve kendini daha derine itti. "Oh Tanrım!" diye bağırdım.

Farklı bir açı elde etmek için öne doğru eğildim ve klitorisim onun içime girip çıkan tabanına sürtündü.

"İşte bu, bebeğim. Tanrım, beni çok iyi karşılıyorsun. Benim için çoktan yaklaştın mı?"

"Çok iyi hissediyorsun," diye inleyerek kalçalarımı daha hızlı hareket ettirdim. Beni ve bedenimi nasıl bu kadar çabuk hayata döndürdüğünü bilmiyorum. Zaten doruk noktasındaydım, tenlerimizin birbirine çarpması odanın içinde yankılanıyordu. "Lütfen..."

Sağ eli klitorisime doğru kayarak başparmağıyla sıkıca ovuşturdu. Tırnaklarımı göğsüne daha sert geçirdiğimde kalçalarım titremeye başladı ve zevkle inledi.

Aşağı baktı, vücutlarımızın birleştiği yeri izliyordu, "Benim için gel Becks. Bu siki al ve benim için her yerine boşal."

Sözleri üzerimde yıkandı, ben gerildikçe ve haykırdıkça vücudumu daha da ısıttı. Orgazmım beni vurdu, kalçalarımı ona doğru bastırırken ciğerlerimdeki nefesi çaldı, başparmağı zevkimi ortaya çıkarmak için klitorisimi daha hızlı tıngırdattı.

Göğsünün üzerine çökerek ellerini sırtımda gezdirdi. Altımda kaydığını, bacaklarını açtığını ve ayaklarını altımdaki yatağa dayadığını hissettim.

"Lucas-"

"Sıkı tutun," diye araya girdi, kollarından birini sırtıma indirdi, diğerini beni kendisine doğru tutmak için yukarı kaldırdı, ayaklarını yatağa dayayarak kalçalarını bana doğru açtı. Ve sonra içime girmeye başladı.

Bu his karşısında haykırdım, beni tutuş şeklinden dolayı hareket edemiyordum, sadece iki yanındaki çarşafı sıkarak hissedebiliyordum.

"Lucas!" Daha hızlı hareket edip içime daha sert girerken usulca bağırdım. Odanın içinde yankılanan ıslak sesler duyularımı bastırıyor ve beni daha sert becerip mümkün olan en iyi şekilde yok ederken vücudumun daha da yanmasına neden oluyordu.

"Aman... Lucas... bu çok-"

"Tekrar boşalacaksın. Aletime sertçe boşalacaksın ve onu ıslatacaksın," diye talep etti.

Sözleri karşısında amım sıkıştı ve nefesimi tutamadım. Çarşafa tutunduğumda görüşümde yıldızlar patlıyor gibiydi, çılgınlıklarım daha da yükseliyordu ve buna engel olamıyordum. İkinci orgazmımın üzerime doğru geldiğini hissettim.

"Gel. Şimdi." Lucas neredeyse homurdanıyordu, tüm vücudu benimkinin altında geriliyor, bir makine gibi hareket ediyor, kendini tutarken çenesi sıkılıyordu.

"Seni seviyorum!" İkinci orgazmım bedenimi sararken nefes nefese haykırdım ve zevk dalgaları beni ele geçirirken titremeye başladım. Lucas'ın bir, iki kez daha ittiğini ve adımı inleyerek içime boşaldığını hissettiğimde görüşüm bembeyaz oldu.

Göğsüne uzandım, o hâlâ içimdeydi ve sonrasında titriyordum, elleri sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovuyordu, ikimiz de nefesimizi tutuyorduk.

"Seni daha çok seviyorum," diye fısıldadı.

BÖLÜM 6

LUCAS

"Sence ninem hiç kurabiye yapmış mıdır?" Nat'in tatlı sesi kamyonetimin yolcu tarafından geldi. Ona doğru baktım ve parıldayan mavi gözleriyle karşılaştım. Denesem bile ona sıırtmadan edemezdım.

"Evlat, sen artık onun hayatında olduğun için kasabadaki tüm çocukları doyuracak kadar kurabiye yapıyor," dedim, "Eğer senin için kurabiye yapmazsa ben hemen düşerim. Artık bana yaptığından daha çok sana kurabiye yapıyor." Alınmış gibi davrandım.

Bana usulca güldü, pencereden dışarı baktı ve başını salladı. Onu buraya getirmeyi seviyordum. Büyükannem Becks ve kızını kendi çocuklarıymış gibi benimsemişti. Becks onun alıngan tavırlarına aşık olmuştu ve Natasha da büyükanne minin saçmalıkları karşısında her zaman kıkır kıkır gülerdi.

Natasha bulabildiği her büyükanne şefkatini içine çekiyordu ve çoğu zaman bu tür şeylerden yoksun büyüdüğü çocukluğunu telafi ediyor gibiydi. Becks'in onları gözleri yaşlı izlediğini görürdüm ve Nat'in bunu daha önce yaşamadığı için pişman olduğunu bilirdim. Ellerindeki kartlarla bunu yapabilecek durumda değillerdi.

Becks ve Nat'in bu yıl Nan'in Noel yemeğini dört gözle beklediklerini biliyordum. Her zaman hindi, jambon ve tüm süslemelerle dolu bir sofr a hazırlardı. Becks lise yıllarından beri böyle bir yemek yememişti ve Nat de hiç büyük bir aile yemeği yememişti. İlklerle dolu kocaman bir yıl olacaktı. Monica ve kızlar da geliyordu, böylece Noel gecesi yalnız kalmayacaklardı. Paul ve ailesi her zaman Noel arifesinde bir şeyler yaparlardı.

Nat kemerini çözüp kamyonundan atlayarak kapıya doğru koşmaya başladığında arabayı park ettim, ben de onu daha yavaş takip ettim. Becks bu gece bizimle gelememişti, aniden fazladan mesaiye kalmıştı. Daha sonra Monica ile kahve ve tatlı içmeye gidecekti.

Dün gece uyumadan önce biraz daha konuşmuştuk ve bazı açılardan zihnini rahatlatmış olsam da hala kendinden şüphe duyduğunu biliyordum. Hayatı boyunca kimsenin sevgisine değip değmediğini sorgulamak zorunda kalmıştı. Öyle olduğunu hissetmesi biraz zaman alacaktı.

Natasha'nın böyle bir sorunu yoktu.

Bulabildiği her ilişkiye kendini atıyordu. Bu Becks'in ödünü koparıyordu. Küçük kızın birdenbire bir büyükanne ve büyükbabası, bir babası, teyze ve amca figürleri ve içinde gelişeceği bir kız kardeşlik ve dostluk vardı.

Eve doğru yürürken, Nan'in kapısında heyecanla kapıyı çalan Nat'e yetiştim.

"Bu benim en sevdiğim büyük torunum değil mi!" diye haykırdı Nan, coşkulu genci karşılamak için kapıyı açarken.

"Ben senin tek büyük torununum," diye güldü Nat, kollarını büyükanne dolayarak.

Kucaklaşmaya karşılık vermesini, elini Nat'ın başının arkasında nazikçe gezdirmesini, Nat ona izin verdiği sürece sarılmasını ve hazır olana kadar bırakmamasını izledim. Böyle bir şeye her tanık olduğumda kalbim daha da büyüyordu. Her şey içime yerleşiyor, bana bunun doğru olduğunu söylüyordu.

"Bizim Becks nerede?" Nat'i takip etmem için kapıyı açtığında Nan'in sesi beni geri çekti.

"Bu gece işte geç saate kadar kalmak zorunda kaldı. Herkesin tatil için ekstra temiz ve düzenli bir şeye ihtiyacı var."

Başını anlayışla sallayarak sandalyesine doğru ilerledi ve oturdu. "Sürpriz nasıldı?" diye sordu, gözleri parlayarak.

"Annem çıldıracak!" Nat çığlık attı, "Her şey harika görünüyor. Neredeyse bitti ve onun hiçbir fikri yok."

Nan gözüme takıldı ve bilmiş bir sırıtişla tek kaşını kaldırdı. "Kulağa harika geliyor, tatlım. Sen harika bir kızsın. Tatlım, Neden mutfağa gidip az önce yaptığım kurabiyelerden almıyorsun?

senin için?"

"EVET!" diye haykırdı ve odadan koşarak çıktı.

"Gerçekten her şey nasıl?"

İçimi çektim, kanepeye oturdum ve büyükanneme baktım. beni büyüttü ve sevdi. O benim için her şeyden çok bir anneydi.

"Becks onu aldattığımı falan düşünüyor." Ellerimi havaya kaldırarak ağzımdan kaçırdım.

"Ne?" diye kekeleydi, ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu.

"Belki de artık o kadar aşırı değil. Bir an şüpheyeye düştü. Ekstra stresle uğraşıyor, başka biriyle yaşamayı ve normal, işleyen bir ilişki içinde olmayı öğreniyor. Anksiyetesi tüm zamanların en yüksek seviyesinde ve ona geceleri fazladan vardiyalı çalıştığımı söylediğimde, buna değmeyeceğine karar verdiğime kendini ikna etti."

"Ah, zavallı kızım," diye başını salladı Nan, eliyle ağzını kapatarak. "Hâlâ o iyi terapistle görüşüyor mu?"

"Evet." Başımı salladım ve bir elimi kesilmiş sakalımın üzerinde gezdirdim. "Becks ve ben dün güzel bir konuşma yaptık aslında. Bunu asla yapmayacağımı bildiğini bile itiraf etti. Sadece her şey onun kafasını karıştırıyor. Hepsi bir alışma süreci. Uzun zamandır iyi bir şey yaşamadı. Beklemek yerine Noel arifesinde ona hediye göstermeyi düşünüyorum. Nan, her şeyi berbat edeceğimden endişeleniyorum," diye iç geçirdim.

"Ona hediyesini erken göstermek en iyisi olabilir. Zavallılık. Kafasında uçuşan her şeyi hayal edemiyorum. Bu kadar uzun süre bu tür bir stresle yaşamak ve sonra kendine sakin olmayı öğretmek zorunda kalmak. Tüm o adrenalinin artık gidebileceği bir yer yok. Hiçbir şeyi berbat etmiyorsun, genç adam."

Ninemin konuşması karşısında ağzım açık kaldı.

"Ne yani? Sen söyleyebiliyorsun da ben söyleyemiyor muyum?" diye kıkırdadı. "Tanrım," diye mırıldandım.

Sonra söylediği bir şey aklıma geldi. Adrenalinin gideceği bir yer. "Uh-oh.

Gözlerinde o bakış var," diye kıkırdadı Nan.

"Belki de bir ders alması gerekiyordur," diye yüksek sesle sordum, "Kendini savunma, silah güvenliği, kick-box ya da başka bir şey. Ne zaman silah sesi gibi bir şey duysa sinirleri bozuluyor."

"Ya da belki de erkeğinin ona silah güvenliğini öğretmesine ihtiyacı vardır," dedi Nan usulca, bana bakarak. "Daha önce hiç ateş etmemiş ve bunu iki kez yapmak zorunda kalmış biri olarak mı? Her ikisinde de bir can aldı-" sesi kesildi, "Bu oldukça fazla, Lucas. Ona biraz zaman ver. Siz ikiniz işleri yoluna koyacaksınız."

"Biliyorum. Her şeyi bir kenara bırakamamak sinir bozucu." Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve başımı kanepenin arkasına yasladım.

"Sabır. Sen iyi bir adamsın. Biliyorum, seni ben yetiştirdim." diyerek göz kırptı ve yavaşça ayağa kalktı. "Nat'in bütün kurabiyeleri yemediğinden emin olacağım."

Başımı salladım ve onun odayı terk edişini izlemek için göz gezdirdim. Derin bir nefes alarak kendimi o anın içinde dinlenmeye bıraktım. Büyükanneimin tanıdık sesinin Nat'in neşeli sesiyle karıştığını duymak. Büyükanneimin tüm eşyalarının ve hatta sadece ona ait olan kokunun etrafında olmak. Evim gibiydi ve rahatlatıcıydı. O benim hayatımdaki anne figürüydü. Her şey yoluna girecekti. Bunu biliyordum. Sanırım Becks de bunu fark ediyordu. Öyle bir destek sistemimiz vardı ki yardım edemezdik ama başarırdık.

Nat elinde bir tabak kurabiye ile odaya geri döndü, Nan ise elinde birkaç soğuk soda ve bir deste kâğıtla onu takip etti.

"Vi Nine yine okey oynayabileceğimizi söyledi!" Nat yanıma oturarak heyecanla duyurdu. "Geçen sefer seni iyi yenmişti baba."

Sırıttım ve büyükanneime baktım, Nat'in bana söylediği şey karşısında gözlerinin dolduğunu gördüm. Bana sıcak bir şekilde gülümsedi ve kartları karıştırdı.

"Bu sefer ikinizin de kışını tekmelemem gerekecek, değil mi Fıstık?" Meydan okudum.

"Bunu göreceğiz," diye burnunu çekti büyükanneim.



"Bunu da alabilir miyiz?" Nat bana başka bir kitap uzattı. Alışveriş arabasındaki yığına baktım ve tekrar onun beklenti dolu yüzüne döndüm. Zaten evde de kutular dolusu kitap saklıydı.

"Peki," diye kabul ettim. Konu ona geldiğinde çok fazla itilip kakılan biriydim. Becks düzenli olarak bana bunu söylüyordu ama ben bile bunu görmeye başlamıştım. "Üç

daha fazla ve hepsi bu kadar. Bu sefer ciddiylim."

Yerel bir kitapçıdaydık ve Nat'in annesinin Noel hediyesinin bir kısmını seçmesine izin veriyordum. Kitaplar. Bir sürü yeni kitap. Becks onları hep kullanılmış olarak satın alır, sonra da yeniden basılmaları gerektiğinde kütüphaneye bağışlardı. Hiç kitap sahibi olmamıştı çünkü onları taşımak çok zahmetli olurdu. Oturma odasında onun için bir kitaplık olmasına rağmen artık işi bittiğinde onları takas etme alışkanlığı vardı.

Eski alışkanlıklar zor ölür.

Ancak sürprizimiz bazı şeyleri değiştirecekti. İsteddiği ve sevdiği her kitabı alabilecekti. Ona imzalı kopyalarını alacaktım. Onlara değer verip tekrar tekrar okuyabilecekti. Onu çok şımartacaktım.

"Tamam."

Nat'in hediyesinin geri kalanını bulmak için uzaklaşmasını izledim ve sııttım. "Lucas?"

Sııradım, arkamı döndüm ve Monica'nın orada durduğunu gördüm. "Oh! Hey, Mon."

"Sen ve Nat ne yapıyorsunuz?" diye sordu, kesinlikle şüphelenmişti.

"Nat'in Becks'in Noel hediyesi için alışveriş yapmasına izin veriyorum." İlgisiz görünmeye çalışarak söyledim.

Monica bana doğru eğildi, arabadaki kitapları inceliyordu, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"LUCAS!" diye haykırdı. "Bunlar ona oturma odası için aldığın kitaplığı ve daha fazlasını dolduracak."

"Oh..." "Sence?" diye sordum.

"Evet. Tanrım. Ne düşünüyorsun, seni aptal?" arabaya yaklaştı, seçtiğimiz başlıklara baktı. "Delirdin mi sen?" diye güldü, bana bakarak.

İç çektim. Yakalanmışım. Sırrımı bir başkasına anlatmanın zamanı gelmişti. "Dinle, Monica. Eğer sana neler olduğunu anlatırsam, tek kelime bile edemezsin.

Rebecca'ya" dedim.

Monia bir kaşını kaldırdı, "Şimdi daha da meraklandım," diye sııttı.

Eğildim, onunla yumuşak bir şekilde konuştum, son bir aydır olan her şeyi anlattım, gözlerinin kocaman olmasını, sonra sulanmaya başlamasını izledim, ta ki kitapçada tam anlamıyla ağlayana kadar. Kesinlikle dikkatleri üzerimize çekiyorduk.

"Sence beğenecek mi? Bunlar iyi gözyaşları mı?" Emin olmadan omzunu okşayarak sordum.

"Evet, seni aptal. Onun için yaptıklarını gördüğünde ölecek Lucas. Aman Tanrım." dedi Monica gözyaşlarını silerken. "Gidip Nat'e annesinin sevdiğini bilmediği birkaç kitap almasına yardım edeceğim."

"Öyle mi?" Şimdi kendi kaşımı kaldırarak sordum.

"Sen de kesinlikle seveceksin. Hepiniz onlardan sahneleri canlandırabilirsiniz," diyerek başını geriye attı ve gülerek uzaklaştı.

Nat'i aramaya giderken onunla birlikte güldüm ve omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim. Becks'in en iyi arkadaşına ne yaptığımı söylersem, Becks'i birkaç gün oyalamasına yardımcı olabilirdi.

"Bu konuda yardıma ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum!" Başımı sallayarak arkasından seslendim. Belki Monica'nın sürprizin dekor kısmında bana yardım etmesini sağlayabilirdim. Becks'in nelerden hoşlandığını bilir.

BÖLÜM 7

BECKS

"Ve her şeyin yolunda olduğunu ve sadece epik bir sürpriz planladığını söylüyor. Ama benim aklım nedense bunu kabul etmiyor." Kafedeki masanın karşısındaki en iyi arkadaşıma bakarak konuşmamı sonlandırdım. Tırnağımı büyük boy kahve fincanının kenarında gezdirdim ve iç çektim.

"Becks. Lucas Marshall sana sırılsıklam aşık," Monica'nın sesi sakın ve yatıştırıcıydı. Gözlüklerini burnunun üzerine itti ve başını eğdi, "O adam başka bir kadına bakmayı hayal bile edemez. Söz veriyorum, her ne oluyorsa seni şaşırtacak," diyerek gülümsedi ve başını salladı.

"Bu bakışı biliyorum" dedim, gözlerimi ona dikerek. "Ne biliyorsun?"

"Nuh-uh!" diye bağırdı. "Tek bir kelime bile etmeyeceğim. Gizlilik yemini ettim." Dudaklarını kilitleyip anahtarı fırlatır gibi yaptıktan sonra ellerini havaya kaldırdı.

Ona kaşlarımı çatarak dramatik bir iç geçirdim.

"Lucas beni atış poligonuna götürmek istiyor." Masanın üzerindeki fincanı çevirerek usulca söyledim.

Monica başını eğmiş, kendi kapuçinosunu yudumlarken düşünüyordu.

"Bu kötü bir fikir olmayabilir, Becks. Silahlarla olan tek deneyimin travmatikti ve-"

"Bu konu hakkında konuşmak zorunda değiliz," diye ağzımdan kaçırdım.

"Rebecca Wareman. En iyi arkadaşım travmatik ve hayatını değiştiren bir şey yaşadı. Senin için kötü anıları canlandırırsa da ihtiyacım olduğunda Paul hakkında konuşmama izin veriyorsun."

"Bu farklı," diye fısıldadım.

"Gerçekten değil." Monica elini benimkinin üzerine koyup hafifçe sıktı. "Biriyle durumun kontrolünün sende olduğunu hissetmek senin için iyi olabilir. Güvenli ve kontrollü bir durumda nasıl başa çıkacağını öğren. Gürültüye alış" diyerek beni cesaretlendirdi. "Paul beni her zaman götürürdü." Omuz silkti ve içkisinden bir yudum daha aldı.

"İçgüdülerim onlardan uzak durmamı söylüyor," dedim gözlerim dolmuş bir halde.

"Anlıyorum," diye cevap verdi en iyi arkadaşım nazıkçe. "Belki birlikte gidebiliriz." Bunu önerdi. "Lucas ikimizle de çalışabilir. Paul benim durmamdan nefret eder."

En iyi arkadaşımın gözlerinin içine baktım, "Bunu benim için yapar mısın?"

"Becks. Herhangi birimiz sana yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yaparız," dedi kararlı bir şekilde ve başını bana doğru sallayarak, "Bir gün buna inanacaksın."

"Sen ve kızlar Noel arifesinde hâlâ senin ailene ve Paul'ün ailesine gidiyor musunuz?" Konuyu değiştirerek sordum.

Mon başını salladı, garson kız yemeğimizi koyarken gülümsedi. Çikolatalı kekinden bir ısırık alırken, "Farklı olacak ama kimsenin geleneği bırakmaya hazır olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Mmmmmmm," gözlerini kapattı. "Tamam. Bu inanılmaz. Şimdilik bu kadar konuşma yeter. Daha çok yiyelim."

Güldüm, kendi ısırığımı aldım, zengin lezzet karşısında gözlerim büyüdü. "Gördün mü?" Monica çatalını bana doğrultarak vurguladı:

"İnanılmaz." "Haklısın. Daha az konuşma. Daha çok yemek."

Güldüm.

Birkaç dakikalık dostane bir sessizlikten sonra konuştu, o kadar sessizdi ki kaçırabilirdim.

"Trevor var olmuştur geliyor etrafında a çok
Son zamanlarda..." o izlenen kekini tabağının ortasına
doğru yeniden düzenliyor.

Gözlerim onunkilere dikildi, "Peki biz bu konuda ne hissediyoruz?"
Americano'ndan bir yudum alarak sordum.

En iyi arkadaşımın emin değilmiş gibi omuz silkişini izledim ve kalbimin biraz acıdığını hissettim.

"Bunun gerçekten zorunluluktan kaynaklandığını düşünüyorum. Lacey ve her şey. Kızlar anlaşılır bir şekilde hala Paul'ü kaybetmenin şokunu yaşıyorlar."

"Bunun bir zorunluluk olduğundan şüpheliyim, Mon. Sana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini anlayacak kadar sık görüştünüz."

Az önce ağzına attığı kek lokması boğazına kaçınca buzlu suyunu ona uzattım.

Bir yudum aldıktan sonra bana baktı.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Paul öleli sadece altı ay oldu. Trevor bana karşı bir şey hissetmiyor... Çok uzun zaman oldu."

Başımı salladım ve kendi boş tabağımı kendimden uzaklaştırdım.

"Tam olarak dışarıdan bakmıyorsun. Kendini hafife alma, Mon. Çok erken olmasını anlıyorum ama doğru zamanı geldiğinde anlayacaksın. Paul sonsuza kadar yalnız kalmanı istemezdi," dedim yumuşak bir sesle.

"Biliyorum. Keşke bu konuşmayı yapmış olsaydık." Pencereden dışarı bakarak söyledi. "Onu hep geçiştirdim. Bunun hakkında konuşmak bile acı veriyor."

Gözlerimle tekrar buluşup nazikçe gülümseyene kadar ona baktım.

"Bu konuda kendini üzme. Ben de Lucas'la bu konuşmayı yapabileceğimi sanmıyorum. Hem de hiç."

"Yap o zaman," diye cesaretlendirdi. "Canın yanabilir ama 'ya olursa' diye düşünmekten çok daha kolay olur."

Kafe sahibinin kızı elinde hesapla masamıza geldiğinde anlayışla başımı salladım. Monica'dan önce hesabı aldım ve onun itirazları üzerine konuştum.

"Benden," dedim doğrudan Caroline'a, o da bana sırtarak, "seni etkilemesine izin verme."

"Asla yapmam," dedi tatlı sarışın, banka kartımı aldı ve işlem yapmak için ayrıldı.

Monica'nın gözleri onun peşinden gitti, "Bir ara bizimle takılmak isteyip istemediğini görmeliyiz."

"Bu iyi olurdu," diye kabul ettim. "Büyük şehir hayatından sonra küçük bir kasabaya döndüğü için muhtemelen kendini biraz kaybolmuş hissediyordur. Dedikodu değirmeni bir çeşit

acımasız."

Caroline bize doğru ilerledi, kartımı ve imzalayacağım fişi önüme koydu. "Bu tatlı kızlar nasıl?" Bize sordu.

"Oh. Seni kandırmışlar." Monica güldü. "Noel tatilinde oldukları için çok heyecanlılar."

"Nat de aynı. Bütün gün Lucas'la birlikte 'gizli şeyler' yapıyor ve bana söylememek için sinir bozucu bir heyecan duyuyor." Gözlerimi devirdim.

"Sürprizler olmadan Noel olmazdı," diye gülümsedi Caroline. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Mutlu Noeller!"

"Sen de Caroline." Ona yumuşak bir şekilde gülümsedim.

O da gülümserken gözlerinde kesinlikle hüznü vardı.

Güzel bir gülümsemesi vardı ama gözlerine tam olarak ulaşmıyordu.

"Nat ve Lucas'la nerede karşılaştınız?" Eşyalarımızı toplarken arkadaşına sordum.

"Becks! Korkunçsun. Gizlilik yemini ettim. Kes şunu."

"Denemeye değirdi," diye sırttım.

BÖLÜM 8

LUCAS

"Gerçekten onu aldattığını mı düşündü?"

Nick'e baktım. Trevor onun arkasında durmuş ağzı açık bana bakıyordu.

"Kaygısının senaryolar yaratmasından mı kaynaklanıyor bilmiyorum," diye omuz silktim, omuzlarım kaldırdığımız yükler ve yaptığımız işlerden dolayı ağrıyordu.

"Belki de ona söylemelisin," diye önerdi Trevor, "Özellikle de dediğin gibi daha kötüye gidiyorsa."

Başımı salladım ve yeni boyanmış rafları kulübenin yeni kâğıtla kaplanmış duvarlarına sabitlemek için birkaç çivi daha yerleştirdim.

"Birinin onun için yaptığı ilk büyük şeyi mahvedemem," diye karşı çıktım, "ve Nat onu Noel sabahı buraya getireceği için çok heyecanlı. Belki bunun yerine yarın ona göstermesi için ikna edebilirim. Noel arifesi Noel sayılır."

Trevor kaşlarını kaldırarak etrafına bakındı, "Buraya gelip etrafı karıştırmadığına inanamıyorum. Çoğu kadın çoktan etrafı araştırmaya başlamış olurdu. Mon yarın sabah ailesinin yanına gitmeden önce kitapları ve dekoru yerleştirmek için hâlâ gizlice geliyor mu?"

Güldüm ve başımı salladım, "Becks'e bu kulübede vahşi yaşam olabileceğini söyledim. O kadar eski ki dışarıdan bakınca hiç şüphe yok. Penceresiz olması da yardımcı oldu. Monica'ya rastladığım ve ona bilgi verdiğim için memnunum. Hangi kitabı nereye koyacağımı bilemezdim."

Nick, "Çalıştığın her 'gece vardiyasında' seni istasyondan buraya getirmek tam bir baş belası oldu," diye mırıldandı.

"Biliyorum. Hepinize borçluyum. Ama dostum. Buna bayılacak." Durdum ve etrafıma bakındım.

Büyükbabamın ahşap işleme kulübesiydi. Geniști ve arka bahçemizin uzak köşesinde yer alıyordu. İçini boşaltmıştık ve yeni parke zeminler döşemiş, duvarları duvar kağıdı ile kaplamış ve tavanı yeniden yaptıktan sonra her yere yumuşak ışıklar asmıştık. Peri ışıkları, en sevdiği kitaplardaki ortamların resimleriyle birlikte odanın etrafına asılmıştı.

Bizim ve Nat'ın fotoğraflarının yanı sıra Monica ve kızların fotoğraflarını da eklemiştim. Paul ve Monica'nın bir randevu gecesinde bizimle birlikte çekilmiş bir fotoğrafı da vardı. Yeni kanepeler büyük ve rahattı. Hatta internette gördüğö kocaman, rahat şezlonglardan birini, tüm malzemelerle ve birkaç atıştırmalıkla dolu küçük bir kahve barını, diğör içeceklerle ve daha fazla atıştırmalıkla dolu bir mini buzdolabını ve battaniyeleri bile eklemiştim. Bir sürü battaniye. Raflar, mobilyaların ve resimlerin bulunduğu yerler dışında tüm odayı sarıyordu. Monica'nın yerleştirmesi ve düzenlemesi için kutu kutu kitaplar ve raf süsleri de vardı.

Dışarısı hâlâ berbat görünüyordu ama bu yaz yeniden yapılacaktı. Becks'in kendine ait bir kütüphanesi olacaktı. Yaptığımız işi gururla seyrederek gülümsedim.

"Çoktan gitmişsin," diye güldü Nick, beni iterek.

"Hey, anlamadığın şeyden nefret etme," dedi Trevor. "Eğör bir kadını yeterince seviyorsan, tüm bunları ve daha fazlasını yaparsın."

Gözlerim onunkilerle buluştu ve başımı salladım.

Monica'nın günlük hayatına nasıl geri dönmeye çalıştığını görmüştüm. Ona karşı olan hislerinin tamamen ölmesine asla izin vermeyeceğö hissine kapılmıştım. Paul bana bu konuda çok şey anlatmıştı ve eğer ona bir şey olursa Trevor'ın geri adım atacak cesareti bulacağını umduğunu söylemişti. Düşünmesi bile acı veriyordu ama onaylamadığımı söyleyemezdim.

Paul'ün işimizin tehlikelerini anlaması, Monica ve kızlar için olay sonrasında her şeyi olabildiğince kolaylaştırmıştı. Beni de aynısını yapmaya ve herhangi bir şey olması durumunda işlerimi düzene sokmaya teşvik etti. Artık Becks ve Nat vardı ve onları içinde olmadığım bir dünyada bırakmayı düşünmek bana ne kadar acı verse de, işlerin yolunda olduğunu bilmek daha iyi hissettiriyordu.

"Dostum," diye iç geçirdi Nick, bir rafı daha yerleştirmeyi bitirirken arkasından benim ve Trevor'ın bakışlarından habersizdi. "Bu kadar bitmiş olmayı hayal bile edemiyorum.

tüm bunları yapacak biri. O kadar uzun süredir yalnızım ki kimseyle birlikte yaşayabileceğimi sanmıyorum."

Arkadaşıma başımı salladım. Nick bizden birkaç yaş büyüktü ve grubumuz onu her zaman ağabey figürü olarak görmüştü.

"Bunlar meşhur son sözler." Omzuna bir tokat attım.

Ayağa kalkıp bitmiş odayı incelerken, "Elinizden geldiğince bana yardım ettiğiniz için hepinize tekrar teşekkür etmek istiyorum. Hepinizin kendi hayatlarınız olduğunu ve meşgul olduğunuzu biliyorum. Siz olmasaydınız bu işi bitiremez ve bir araya getiremezdim."

"Kendi hayatlarımız mı?" diye güldü Trevor, "Vardiyada ya da Lacey'nin yanında olmadığım zamanlarda tek başımayım ve hiçbir şey yapmıyorum," diye alay etti Monica'yla birlikte olan kızlarını kastederek.

"Ve çalışıp eve gidiyorum," diye ekledi Nick. "Bu beni münzevi eğilimlerimden uzaklaştırdı."

"Sence Mon'un her şeyi raflara yerleştirmek ve kutuları yarın ortadan kaldırmak için yeterli zamanı olacak mı?" diye sordu Trevor, yığına biraz endişeyle bakarak. "Biraz abartmadığına emin misin?"

"Becks için hiçbir şey abartılı değildir," diye yumuşak bir sesle konuştum. "Monica'nın nasıl biri olduğunu bilirsiniz. Bir saat içinde her şeyi yerleştirir ve bir araya getirir. İşin en iyi yanı, Nat bu geceyi onlarla geçirecek ve sabah kızlarla birlikte ailesinin yanına gitmeden önce onu da getirecek. Kızlar ona yardım edecek."

Trevor başını salladı, "Becks'in dikkatini dağıtmalıyım." Sırıttım, "Bu sorun olmayacak."

Nick yüzünü buruşturdu. "Dostum. TMI."

"Her neyse, pislikler. Sizler kovuldunuz." Şaka yaptım. Nick beni selamlarken Trevor "Tamam patron" diye şaka yaptı.

Onlar kapıdan çıkıp gecenin içinde kaybolurken güldüm. Tüm ışıkları söndürerek kapıyı arkamdan kilitledim ve anahtarı, yeni anahtarlığıyla birlikte cebime yerleştirdim.

Monica'ya ikinci anahtarı daha önce vermiştim ve her şey onun ve kızların bir sokak öteye park edip işi bitirmek için gizlice girmeleri için planlanmıştı. Arka kapıdan girerken Becks'in Nat'e uslu durmasını söylediğini duydum, o da Monica ve kızlarıyla yatıya kalmak için ön kapıdan çıkıyordu.

"Hey! Sevgili yaşlı babana veda etmeyi unutma, Fıstık!" Bağurdım.

Mutfaktan çıkıp onu kucağıma aldığımda ayaklarının koridorda koştuğunu duydum.

"Mon'a iyi davran," diye fısıldadım, onu sıkıca kavrayarak, "Sabah her şeyin mükemmel görüldüğünden emin ol." Göz kırptım ve onu yere bıraktım.

O da göz kırptı, "Yapacağım. Söz veriyorum. Seni seviyorum, baba." "Ben de seni seviyorum."

Ön kapıda Becks'in yanından koşarak geçmesini ve çıkarken çantasını almasını izledim.

Monica korna çalıp uzaklaşırken Becks ayağa kalkıp el salladı.

"Peki, bu akşam için planımız nedir?" Nişanlıma bakarak sordum.

Bugün yine gergin görünüyordu. Başında kıyamet ve kasvet olmadan geçirdiği ilk tatil nedeniyle kaygısının yine yüksek olduğunu biliyordum. Gözü arkada kalmadan bir şeylerin tadını çıkarmaya alışkın değildi.

"Son Noel hediyelerini paketliyordum," diye mırıldandı, yanımdan geçip mutfığa doğru ilerlerken. "Onları tavan arasından alıp aşağı getirebilir misin? Ambalaj kâğıtlarını ve diğer şeyleri mutfak barında hazırladım bile."

Başımı salladım, döndüm ve merdivenlere yöneldim. Tavan arasına çıkan gömme merdiveni indirdim ve birkaç basamak çıktım. Boyum sayesinde buradan birkaç çanta alabilirdim. Yanlarında duran ve üzerinde Becks'ten benim adımın yazılı olduğu sarılı bir paket gördüm. Başımı salladığımda yine tek başına tavan arasına tırmandığını anladım.

İçimi çektim, merdiveni tekrar tavana doğru ittim ve döndüm. Nat'in odası sanki bir kasırga vurmuş gibi görünüyordu. Bunun Becks'i kızdığını bildiğim için yüzümü buruşturdum. Ayrıca gitmeden önce ondan odayı temizlemesini istediğini de biliyordum.

Nat'in ışıklarını söndürüp odasının kapısını kapatırken, "Bu kaygıma hiç yardımcı olmuyor," diye mırıldandım. Hediye torbalarını aldım ve koşarak merdivenlerden indim.

"Nat odasını temizlemedi mi?" Mutfığa doğru yürürken sordum. Becks kalçasını mutfak barına dayamış, telefonuna bakıyordu. Gevşek bukleler

Atkuyruğu saçları yüzüne düştü ve gözlüklerinin arkasından sinirli gözlerle bana baktı.

"Öyle görünmüyor. Şimdi ona mesaj atıyorum. Noel sabahından önce bitmesini istiyorum." diye mırıldandı.

"Tipik bir genç odası gibi görünüyor," diyerek çantaları barın üzerine koydum ve ona gülümsedim.

Telefonu bir gümbürtüyle bara çarptı ve doğruldu. "Tipik ergen ya da değil, gitmeden önce temizlemesini istedim. Herkesin üzerime çullanmasına ihtiyacım yok," diye tersledi.

Kaşlarım kalktı. *Tamam. Burada başka bir şeyler dönüyordu. Becks bana karşı hiç bu kadar kısa olmamıştı.*

"Kimse sana karşı birleşmiyor, Becks."

Güldü ve Monica ile kızların hediyelerini çıkardı. Çantaya geri uzanarak iki erkeksi görünümlü hediye çıkardı ve Nick ve Trevor'ı da dahil ettiğini biliyordum.

Kalbim biraz ısındı. İkinci çantada Nat için birkaç hediye vardı ama onu izlerken ellerinin titrediğini gördüm. Eğilerek az önce poşetlerden çıkardığı eşyaları taşıdım ve dövme kollarımı tezgâha dayayarak ona baktım.

Bana kaşlarını çattı ama gözlerinde acıya benzer bir şeyin gizlendiğini görebiliyordum. Belki de sonunda kaynama noktasına gelmiştik. Bunun olmasını bekliyordum. Her şeyden sonra hiç yas tutmamış ya da patlamamıştı, bu gece de öyle olabilirdi. Nat evden çıkmıştı ve bu işi sonsuza dek halledebilirdik.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu hışımla, "Bunları halletmem lazım." "İki günümü z var." Hâlâ ona bakarak sakince yorum yaptım. "Neden? canını sıkkan şeyin ne olduğunu bana söyleme, tatlım."

"Ah!" diye avuçlarını tezgâha vurdu "Her şey terapi seansı değildir Lucas."

Doğrudum, kendi avuç içlerim tezgaha yaslandı, "Peki bugün terapi nasıl oldu?"

"Aptal."

Kaşlarım daha da kalktı. "Açıkla, Rebecca."

"Herkesle her şey hakkında konuşmak zorunda değilim!" diye tersledi beni.

"Hayır. Görüyorsunuz, sorun da bu. Kimseyle konuşmuyorsun. hiçbir şey." Dedim, sesim şimdi daha yüksekti.

Genellikle sinirlendiğimde yüzünde beliren korku yerine, sanki benimle dişe diş mücadele edecekmiş gibi dikleşti. *İşte başlıyoruz. Sonunda.*

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı ve beni görmezden gelerek ambalaj kâğıtlarını tekrar tezgâhın üzerine yaydı.

Kolumu savurarak onu tezgâhtan tamamen düşürdüm. Bant dispenserini alıp göğsüme doğru fırlattı. Küçük, plastik kap gündelik tişörtümün tam ortasına çarptı ve yere düştü. Bir aşağıya bir de yukarıya, ona baktım.

"Neden sözcüklerini kullanmayı ve bana sorunun ne olduğunu söylemeyi denemiyorsun Becks?" Yumuşak bir şekilde talep ettim.

Elleri havaya kalktı ve dürüstçe ayağını yere vurdu. "Herkes konuşmamı istiyor. Becks, büyük bir travma yaşadın. Becks, sen çok güçlüsün. Becks, bana sorunun ne olduğunu söyle-"

"Dürüst olmak gerekirse, burada temizlik konusunda kendini bir tür talim çavuşu haline getiriyorsun, bu yüzden herkes seni uçurumun kenarına itme korkusuyla yumurta kabukları üzerinde dolaşıyor. Neden devam edip atlamıyorsun? Atla hadi! Bir şeyler yap Rebecca. Patla. Öfkelen. Bir şeyleri kır. Sinirlen. Öfkeden kudur. Terapistin haklı. Yas tutmadın. Kızmadın bile. Her şeyi içinde tutuyorsun ve bu hayatını ve sağlığını etkiliyor. İlişkimizi ve arkadaşlıklarını etkilemeye başladı. Bunun kaygılarınınla ve buradaki sorunlarla ilgili olduğunu biliyorum ama kahretsin. Sen *izin* vermedikçe hiçbir şey düzelmeyecek. *Beni. İçeri!*"

Barın karşısından ileri geri volta atmasını izledim ve yavaşça bana doğru gelmesini karşılamak için yürüdüm. "Dur" derken kollarından tuttum.

"Bana ne yapacağımı söyleme." "Konuş benimle."

Hayal kırıklığına uğramış küçük bir çığlık attı, ellerini göğsüme koydu ve itti. Beni gafıl avladı, bir adım geriye düştüm ama kollarını tekrar kavradım ve hafifçe salladım.

"Bırak çıksın, Rebecca! Hay sikeyim! Öfkelenmen gerekiyorsa, bana öfkelen. Dağılman gerekiyorsa, tüm parçaları toplayıp seni tekrar bir araya getireceğim. Bir şeye vurman gerekiyorsa, bana vur. Ben senin güvenli yerimim Becks. Bırak gitsin."

BÖLÜM 9

BECKS

"Bırak gitsin."

Bırakayım mı? Ne istediğini bile anlamamıştı.

Ne hissettiğimi bile tam olarak anlamıyordum.

Birdenbire her şeyi içimde tutmaktan ve güçlü olmaktan çok yorulmuştum. Kendimi bir şeyin uçurumundaymışım ve sonu görünmeyen bir uçuruma yuvarlanmak üzereymişim gibi hissediyordum.

O anda başıma gelen her şey için kendimi çok öfkeli hissettim.

Hayatımdaki her şeyin iyi olduğunu görmek ve Nat'in gelişmesini izlemek beni çileden çıkarıyordu. Çok uzun zamandır bunu bizden çalmışlardı.

Her şeyin nasıl olması gerektiğini görmek beni kırıyordu.

Herkesin beni terk etmesinden korkmak beni kırıyordu.

Kendimi kırıyordum.

Her şeyi temizlik yoluyla herkese yansıtıyordum ve her şey panik atak ve daha fazla temizlik yoluyla ortaya çıkıyordu.

Clark gibi birine çekilecek kadar aptal ve muhtaç olduğum için çileden çıkmıştım.

Larry ile arabaya binecek kadar aptal olduğum için anında öfkelen dim.

Benim o arabaya binecek kadar aptal olmam Paul'u ailesinden sonsuza dek uzaklaştırdı.

Elimin Lucas'ın göğsüne tekrar vurduğunu gördüm.

Bu sefer desteklenmişti ve yarım adım bile atmadı. Onu incitecek kadar güçlü değildim. Onu incitmek istemedim. O sadece oradaydı. Beni hep daha iyi olmaya ve daha iyisini yapmaya zorluyordu. Her gün ortadan kaybolacak diye korkmamı gerektirecek kadar mükemmel olduğu için ona kızgındım.

"Hepsi bu mu?" diye homurdandı sesi bana doğru.

Birdenbire görüşüm korktuğum ya da endişelendiğim için olmayan bir nemle bulandı. Bunlar yıllarca süren adaletsizlikten kaynaklanan öfkeli gözyaşlarıydı ve iki elimle göğsünü tokatlamaya, ağlamaya ve her şey hakkında atıp tutmaya devam ettim. On yılı aşkın bir süredir içimde tuttuğum her şey ağzımdan dökülüyordu.

Güvensizliklerim ve korkularım dudaklarımın arasından dışarı fırladı.

"Herkes bunun çok kolay olduğunu sanıyor," diye soludum, öfkeli hıçkırıklar arasında kendi sesimi bile tanıyamıyordum, "ailem ve büyükannem ve büyükbabam olmadan o kadar yalnızdım ki Clark gibi bir canavara aşık olacak kadar aptaldım. Tüm işaretleri görmezden gelerek, daha iyisini yapamayacağıma inanmam için beynimi yıkamasına izin verdim. Bana vurmasına izin vermek ve ikinci, üçüncü kez geri dönmek. Beni uyandırmak için gebelik testi yaptırmam gerekti çünkü kendime yeterince değer vermiyordum."

Lucas hâlâ orada duruyordu. Sessizdi ve avuçlarımdan göğsüne çarpmasını kabullenmişti. Başka hiç kimseye yüksek sesle söylemediğim sözleri duyuyordu. Kendimi ne kadar küçük düşürücü olsalar da.

"Kimsenin içeri girmesine izin vermemek. Asla arkadaş edinmemek. Sırf güvende olsun diye kızımı ketum olması için eğitmek zorunda kaldım. Ben kaçtım ama o yine de kızımın çocukluğunu mahvetti. Hâlâ kendimi başarısız bir anne gibi hissediyorum çünkü nasıl olması gerektiğini şimdi görebiliyor. Aynaya baktığım her gün kendimden nefret ediyorum. Bunun olmasına izin verdiğim için nefret ediyorum. Onun bu şekilde büyümek zorunda kalmasından nefret ediyorum. Kaçtığım ve kaçtığım için nefret ediyorum. Beni takip etmesinden nefret ediyorum. Sahip olduğum ilk arkadaşımın benim yüzümden kocasını kaybetmesinden nefret ediyorum. Beni kurtarması gerekiyormuş gibi hissedip yardım beklemeden içeri girmesinden nefret ediyorum. Herkesin sevgisini, kabulünü ve anlayışını hak edecek kadar iyi değilmişim gibi hissetmekten nefret ediyorum. İçten içe her şeyi hak ettiğimi ve hiçbirinin benim hatam olmadığını bilmemden nefret ediyorum ve asıl sorun bunu nasıl düzelteceğimi bilmemem!" Son kısmı bağırarak söyledim, onu ittim ve yere düştüm.

Kollarını bana dolamış ve kendimi incitmemem için beni takip ederken bile dizlerimin üzerine çöktüm.

Nihayet her şey içimden dökülürken yüzümü kapattım. En karanlık düşüncelerimi ve korkularımı birine anlatmıştım. Bunları terapistime bile söylememiştim.

Lucas her şeyi büyüdüğü evin sıcakık mutfağında gördü. Her şeyi gördü.

Onu kum torbası ve ses tahtası olarak kullanmama izin verdi.

Aylarca bir uçurumun kenarında asılı kalmamla uğraştı. O kaldı.

Kızımı ve beni büyük bir sevgi ve anlayışla sardı. Onunla konuşabileceğimi bildiğim halde aylardır bununla mücadele ediyordum. Hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum. Ne itiraf edersem edeyim ya da ne söylersem söyleyeyim, beni asla terk etmeyecekti. Bizi bırakmayacaktı.

Yanımda yere oturduğunu, sırtını bara yasladığını hissettim. Elinin koluna dolandığını ve kucağına oturana kadar beni nazikçe çektiğini hissettim. Beni kendine doğru çekti, kollarını etrafıma doladı ve bana sıkıca sarıldı.

Lucas herhangi bir bilgelik sözü paylaşmadı.

Açıkta ve çıplak duran paramparça parçalarımı toplamaya çalışmadı.

Bunun yerine Lucas fırtınanın ortasında bir liman gibi davranıyor, sırf her şey bittiğinde orada olduğunu bileyim diye bana saçma sapan şeyler mırıldanıyordu.

Bedenim yavaş yavaş ona doğru gevşedi. Sağ kulağımı göğsüne dayamış, kalbinin düzenli atışını dinliyordum. Gözlüklerimi çıkarıp gözyaşlarımı eşofmanımın koluna sildim, hâlâ burnumu çekiyordum. İğrenç görüldüğümünden emindim. Atkuyruğumun gevşediğini hissedebiliyordum, saçlarım gözyaşlarımla birlikte yüzüme yapışmıştı. Hıçkıra hıçkıra ağladığım için eşofmanımın önü sırlıslık olmuştı.

"Bu çok uzun zaman önceydi," sesi göğsünde çınladı ve ben acınası bir kahrkaha atarken bile tekrar burnumu çektim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Asla özür dileme," diye cevap verdi büyük bir elini sırtımda gezdirirken. "Düşündüğümünden çok daha uzun zamandır içinde tutuyormuşsun."

"Ama devam etmeden önce birkaç şeye cevap vermek istiyorum" diye mırıldandı.

Kıpırdamadan oturdum, ona sarıldım, kendimi doğal bir felaket geçirmiş gibi hissediyordum. Adrenalin sistemimi terk ediyor, beni güçsüz ve titrer halde bırakıyordu.

"Sen, Rebecca Wareman, aptaldan başka bir şey değilsin." Yumuşak ama kararlı bir şekilde konuştu. "Sen çok genç yaşta kendini dünyada yalnız bulmuş genç bir kadındın. Clark, böyle bir insanın karşısına çıkmasını bekleyen bir yırtıcıydı."

Titredim ve o da kollarını bana doladı.

"Sen kederin içinde kaybolmuşken Clark sana ulaştı. Yalnızdın, korkmuştun ve hiç kimseyle yakınlaşmamıştın. Sonsuza dek sana şefkat ve sevgi gösteren ilk kişiydi ve bunu kendi yararına kullandı. Konuşup yardım edecek kadar iyi bir arkadaşın olmamasından nefret ediyorum. Zaten bu kadar kapalı bir birey olmandan nefret ediyorum, çünkü bence bu onun işini daha da kolaylaştırdı" diye devam etti, "Gitsen de gitmesen de? Geri dönmüş ya da dönmemiş olman? Bu seni aptal yapmaz. Tek bildiğin buydu. Sahip olduğun tek şeydi. Hayatında değişmeyen tek şey oydu. Hiç kimse kâbuslarının dışındaki şeyin aslında daha kötü olabileceğinden korktuğu için aptal değildir. O pozitif hamilelik testi mi? Seni uyandırdı. Testi yapmadan önce zaten bir anneydin. Yalnız kalma korkunu aştın ve kaçtın çünkü bebeğini kurtarman gerektiğini biliyordun. İşte sen böyle belalı bir kadınsın."

Hafifçe homurdandım.

"Bunu yapmayın. Kendini küçümseme. O gece o daireden kaçmak cesaret isterdi. Küçük bir çanta hazırlayıp ortadan kaybolmak. Mahkemede onunla yüzleşmek ve ikinizin de hayatını kurtarmak için yalan söylemek. Bu çok cesurcaydı. Sen cesursun. Bu, o gün Larry ile o arabaya bindiğin için aptal olmadığın anlamına da geliyor. Kızının hayatını yeniden kurtarıyordun. Ayrıca Paul'un kararını onun yerine sen vermedin. Yaptığı şeyi yapmayı o seçti. Bu hayatı kabul etti. O evde Monica olsaydı benim de aynısını yapacağımı biliyordu. Hayatınızı dolu dolu yaşamayarak ve onun arkadaşlarını ve ailesini eksik sayarak ona büyük bir kötülük yapıyorsunuz. Seni affedecek bir şeyimiz yok. Onu bizden alan canavar sen değilsin. Onları buraya sen getirmedin. Bu onların seçimiydi. Yalnız kalmaktan ve bu kadar uzun süre kaçmaktan nefret ediyor muyum? Evet, nefret ediyorum. Ama bunun için minnettar olmadığımı söyleyemem çünkü bebeğim. Sanırım bu seni bana getirdi."

Onu dinlerken yine ağlıyordum, farklı gözyaşları. İyileştirici gözyaşları.

"O okul ofisinde bana doğru geri geri gittiğin ve seni hissettiğim andan beri mi? Monica'ya baktığımda sana gülümsediğini ve bana baktığını gördüğümde? Bunun o olduğunu biliyordum. Sen benimdin. Bitmişti ve artık beni arayan olmayacaktı. Aptal değilsin Rebecca Wareman. Cesur, güçlü ve inanılmazsın. Senin için cehenneme bile giderim. Ne kadar ihtiyacın olursa olsun senin kum torban ve ses tahtan olacağım. Bu ilişki her zaman güzel olmayacak ama bu bizim ilişkimiz ve asla bırakmayacağım. Seni seviyorum."

Tekrar burnumu çektim, "Ben de seni seviyorum." Başımı kaldırıp ona baktım ve o da bana sırttı.

"En azından daha iyi hissediyor musun?" diye sordu usulca, başparmağını yanağımda hafifçe gezdirdi, avuçladı ve gri gözleriyle gözlerime baktı.

Başımı salladım, eğildim ve birbirimize sık sık yaptığımız gibi burnunun ucunu öptüm.

Karşılığında burnumun ucunu öptü ve kucağımdan gözlüklerimi alarak oturduğumuz yerden mutfak barının üzerine koydu.

Hafif bulanık gözlerle mutfağa bakarken yere saçılmış ambalaj kâğıtlarına, bantlara ve makaslara bakarak inledim. En azından hediyeler üstte kalmıştı.

Kıkırdadı ve beni tekrar sıktı.

"Heyecanlandığında tam bir fişek oluyorsun," dedi şakayla. "Kapa çeneni."

Yarım ağızla homurdandım, hala yorgunluktan bitap düşmüş hissediyordum. duygusal rahatlama.

"Seni ne kadar sevdiğimi ve sana ne kadar taptığımı biliyorsun, değil mi?" diye sordu. Ona bakarak tekrar başımı salladım.

"Sana her gün ne kadar ihtiyacım var? Sadece sen varsın Becks. Şu andan sonsuza kadar. Sadece sen varsın," dedi, yüzümün yan tarafını tekrar kavradı, gözleri yoğun bir şekilde gözlerimin içine bakıyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadım, "Benim için de sadece sen varsın."

Dudakları benimkilerle buluştu, hafifçe bastırdı ve ben de ona doğru iç çektim, kollarımı boynuna dolayarak onu kendime doğru çektim. Başını eğdi, öpücüğü derinleştirdi, dilini dudaklarımın kenarında gezdirdi, ben de dudaklarımı onun için ayırdım. Dili ağzımın içine girdi ve benimkini

Odanın içindeki hisler deðiřtikçe onunkiyle dans etti. Sağ elini sırtımda gezdirerek beni yere indirdi, üzerimde durana kadar takip etti, temasımızı hiç kesmedi.

Lucas'ın sıcaklığı yukarıdan içime doğru bastırırken tahtanın sırtımın altında sert olması umurumda değildi. Patlamadan sonra onunla bu yakınlığa ihtiyacım olduğunu hissediyordum ve anlaşılan o da buna ihtiyaç duyuyordu. Elleri nazıkçe yanlarımdan aşağı indi, eşofmanımın altından yukarı çıktı ve göğüslerimi kaplayıp hafifçe sıktı.

"Bu iyi mi?" diye fısıldadı, dudakları dudaklarıma değiyordu. Her zaman beni kontrol ederdi. Her zaman her şeyin yolunda olduğundan emin olurdu.

"Daha fazla," diye fısıldadım, ağzımı başka bir ateşli, yakıcı öpücükle almadan önce sütyenimin dantelinden göğüslerime masaj yaparken. Pürüzlü parmak uçları dantelin arasından sertleşmiş meme uçlarımı buldu, sırtım kavislendiğinde ve ağzına doğru yumuşak bir şekilde inlediğimde yumuşak bir şekilde fiske vurdu. Her iki elinin başparmağı ve işaret parmağı meme uçlarımı hafifçe sıkarak bükte.

Kalçalarımın arasında ıslaklık birikirken içimin ihtiyaçla çarptığını hissettim ve nefes nefese onun adını fısıldadım.

"Benim için her zaman çok hazırsın," diye mırıldandı boynuma karşı, yaladı ve emdi. "Çok duyarlısın. Şimdiden ne kadar ıslaksın?" diye sordu, tenimi yumuşakça ısırarak.

Ağzı bir gün beni gerçekten yakacaktı. Onun için anında çaresiz kalmıştım. Ona içimde ihtiyacım vardı, sadece onu hissedebilmek ve sonsuza dek orada ve benim olduğunu bilmek için.

"Lucas, sana ihtiyacım var." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip gri gözleri kahverengi gözlerimle buluşana kadar çekiştirerek fısıldadım. Orada gördüğü şey karşısında gözleri karardı.

"Sen varsın bebeğim. Her zaman yanıdayım." dedi. Lucas üzerimde dizlerinin üzerine çöktü ve kazağımla sütyenimi çıkarmak için beni nazıkçe yukarı çekti. İri eliyle göğsüme bastırdı, ben de tekrar yere uzandım.

Soğuktan titredim, meme uçlarım daha da gerildi. Üzerime eğildi, bir tanesini ağzıyla kapattı ve diliyle tomurcuğu yalayıp emdi.

Boş mutfığa doğru haykırdım, diğer tarafa geçip aynı ilgiyi gösterdiğinde ağzına doğru eğildim.

"Lucas," kalçalarım onun altında huzursuzca hareket ediyordu, dokunuşunu umutsuzca istiyordum.

"Şşşt," diye usulca susturdu beni. Ellerini aşağıya doğru kaydırarak taytımı ve külotumu çıkarıp omzunun üzerinden attı. Boynunun arkasına uzanıp gömleğini çıkarırken mutfağın ışığında karanlık bir tanrı gibi görünüyordu. Gözlerim onu içine çekerken vücudum daha da ısındı. Boynundan aşağı her santimi mürekkeple kaplıydı ve dudaklarımı yaladım. Benim karanlık tanrım.

Kemerini yavaşça çözdü, gerginliğini aldı, düğmelerini açtı ve kot pantolonunun fermuarını açtı.

"Lucas, lütfen," diye yalvardım. Yalvarıyor olmam umurumda değildi. Bana işkence ediyordu.

Sol elini başımın yanına koyarak üzerime eğildi ve ağzımı bir başka ateşli öpücükle aldı. Sağ eli göğsümden aşağı, göğüslerimin arasından karnıma doğru hareket etti. Parmakları kalçalarımın tepe noktasına dokunduğunda, dokunuşu için çaresizce otomatik olarak onun için ayrıldım.

Parmak uçları bacaklarımın arasındaki uyarılmamın kaygan koleksiyonu üzerinde kayıyor, o inerken alt dudaklarımın üzerinde hareket ediyordu.

BÖLÜM 10

LUCAS

"Siktir. Sırılsıklam olmuşsun," diye inledim Becks'in yumuşak, dolgun dudaklarına karşı, parmaklarım amının üzerinde gezinirken. Başımı kaldırarak aşağıya baktım, görebilmek için dizlerimin üzerine hafifçe oturdum. Uyluklarının içi mutfaktaki ışığın altında parlıyordu ve alnımın tekrar onunkiyle buluşmasına izin verdim.

"Tanrım. Bunun için çaresizsin, değil mi?" Altımda nefes nefese kalıp çılgınca başını sallarken mırıldandım.

"Sana ihtiyacım var." Boğuk sesi benim sonum olacaktı.

Sağ elimin bileğini kaydırdım, iki parmağımı kullanarak onu nazikçe ayırdım, orta parmağımı yavaşça eklemine kadar içine kaydırdım. Başını arkaya doğru eğmesini, ağzının bir iniltiyle açılmasını izledim ve usulca hırslayarak parmağımı içine sokup çıkarmaya başladım.

"Lucas, evet!" diye haykırdı, bana olan ihtiyacını açıkça dile getiriyordu, evde yalnız olduğumuzu bildiği için sınır tanımıyordu. "Daha fazlasına ihtiyacım var, sana ihtiyacım var," diye tekrar yalvardı.

Neredeyse kırılma noktamdı, ama ben onu almadan önce boşalacaktı.

Bir parmağımı daha içine kaydırdım, kalçaları bana karşı dalgalanırken elimi daha hızlı hareket ettirdim. Parmaklarım ona girip çıktığında ne kadar ıslak olduğunu duyabiliyordum ve benim için çaresiz olduğunu bilmek beni daha da zorladı.

"Bir tane daha alabilir misin?" O inerken dudaklarını öperek mırıldandım.

"Evet, lütfen. Beni al, ne yaparsan yap, sana ihtiyacım var!" diye haykırdı.

Onun bu yönünü çok seviyordum. Üçüncü bir parmak daha ekleyerek elimle onu hızla becermeye başladığımda inledi.

"Benim için gelecek misin, tatlı kız?" Çikolata gözlerine bakarak sordum, yüzü kızarmıştı ve nefes nefese kalırken göğüsleri kabarıyordu.

"Evet," diye başını salladı, telaşla, "Tanrım, Lucas -"

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye cevap verdim, başparmağımı klitorisine götürdüm ve sıkıca bastırdım, parmaklarım ona pompalamaya devam ederken daireler çizerek ovuşturdum. Dudakları aralanırken gözlerinin zevkten odağını kaybetmesini izledim.

Doğrulup amını elime doğru itti, bırakırken kalçaları titriyordu. Parmaklarımın etrafında kasıldı, amcığı onları içeride tutmaya çalışıyordu ve ben de her onsluk zevk ondan çıkana kadar orgazmını yaşamasına izin verdim.

Altımda nefes nefese kaldı, tırnakları omzuma gömülmüştü, tam da sevdiğim gibi. Uzanıp sertleşmiş sikimi çıkarmadan önce gözleri tekrar benimkilerle buluşana kadar bekledim. Acı verecek kadar sertti ve ucundan prekum sızıyordu.

Amının ıslanmış, parlayan kıvrımlarına sürtünerek inledim, kendime daha fazla işkence ettim.

Elleri boynuma dolandı, parmakları arkada birleşti ve bana sevgi dolu gözlerle baktı.

"Al beni," diye fısıldadı. "Ben seninim. Sonsuza kadar."

Duymam gereken tek şey buydu. İki elimi başının yanındaki zemine dayadım, etrafımda açılıp gerilirken santim santim içine kaydım.

"Tanrım, bebeğim. Her seferinde daha da doğru hissettiriyor." Ona bakarak mırıldandım. "O güzel kahverengi gözlerini benden ayırma." Pelvislerimiz buluşana kadar kalçalarımıyla bastırarak söyledim.

"Sen benimsin." Nefesim kesildi, saçlarım alnıma döküldü, alnımda ter boncukları oluştu.

"Ben seninim," diye yineledi, "Ve sen de benimsin. Sen benim her şeyimsin Lucas," diye fısıldadı bana bakarak.

Sabit bir tempoyla içine girip çıkmaya başladım, bedenlerimizin her sallanışında o zeminde yükseliyordu, ben de o n u takip ediyordum, içinde kalmak için yanıp tutuşuyordum. Onu cehennemin derinliklerine kadar takip ederdim. I

O anki duygularla hırladım ve onu sertçe öptüm, o da kollarını ve bacaklarını bana sımsıkı doladı, hiç bırakmayacakmış gibi sarıldı.

"Etrafımda çok mükemmel hissediyorsun." Ağzına karşı söyledim, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. "Çok sıkı, sıcak ve ıslaksın." O haykırdıkça kalçalarımı daha hızlı çalıştırdım, içinde onu benim için parçalara ayıran o noktaya vurdum.

Sağ elimi yerden kaldırarak boynunu kavradım ve hafifçe sıktım.

"Aç şu gözlerini," dedim gözlerini kapattığında, ağzını araladı. Sikimin etrafında kasıldığını, spazm geçirdiğini hissedebiliyordum ve tekrar yaklaştığını biliyordum. Kalçalarımı daha sert soktuğumda sevişme seslerimiz mutfakta yankılandı. "Boşaldığında onları üzerimde istiyorum. Sikimin etrafına geldiğinde adımı söyle Rebecca. Beni duyuyor musun?"

Çılgınca başını sallıyor, neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. "Evet. Lütfen, Lucas. Oh -"

"İşte bu kadar. Çok iyi gidiyorsun. Beni mükemmel bir şekilde alıyor." Sıkmaya devam ettim

Elimi refleks olarak onun güzel boğazına doladım, amının sikimi sıkmasıyla senkronize oldum. "Benim için gel, tatlım. Bana bak ve seni ne kadar iyi hissettirdiğimi göster."

Tırnakları sırtıma batarken gözleri büyüdü ve boynu kavislendi. Umarım kan çıkarırdı. Bu sefer izleri dövme yaptıracaktım, bu geceyi işaretlemek için. İçine bir kez daha girdiğimde amının kenetlendiğini hissettim ve o evin içinde adımı haykırırken ikimiz de sert bir şekilde kenardan aşağı düştük.

Kalçalarımı onunkilere bastırarak ve sikimi içinde derinlerde tutarak, ikimiz de nefes nefese kalmışken onu öptüm, hala boynunu tutuyordum, titrerken sikimi sağmasına izin veriyordum.

Alnımı onunkine yaslayarak burnunun ucunu öptüm ve fısıldadım: "Seni hayatımdan daha çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi, beni sıkıca kendine sararak.



"Anne? Baba?" Nat'in sesi, pencerelerden ve tavan penceresinden sızan güneş ışığı altında, büyük boy yatağımızda doğrulmama neden oldu. Gözlerimi kırıştırarak saate baktım ve saatin sabah on buçuğu gösterdiğini gördüm. Monica ve kızlar bu sabah sekiz gibi dekorasyona ve kitapları yerleştirmeye başlamışlardı. Ben bütün sabah boyunca uyumuştum, Becks de öyle. Gözlerim ona kaydı, yüzüstü uzanmış, başı yastığının altında, koyu renk saçları dalga dalga aşağı dökülmüştü. Homurdandığını duydum ve homurdandı.

"Bebeğim, öğleden sonra sabahtan daha yakın ve Nat evde." Dedim, sesim uykudan boğuk boğuk çıkıyordu.

Becks yastığın altından kalkıp nefis bir şekilde buruşmuş göründü ve bana baykuş gibi göz kırptı.

"Ne?" diye mırıldandı.

"Uyuduk. Nat evde. Bugün Noel Arifesi." Yan tarafını dürttüğümde, bir dahaki sefere alarm kurmayı aklıma not ettim, böylece kızımız eve gelmeden önce onu sabah güneşinde götürebilecektim.

"Aman Tanrım! Lucas, çıplağız! Buraya gelmesine izin verme."

O yataktan kalkıp çırılçıplak banyoya koşarken gülerek başımı arkaya attım.

"Bebeğim, Nat ile konuşmuştun. Evin dışındayken bile burada neler yaptığımızı bildiğinden eminim."

Becks bana kaşlarını çatarak dışarı çıktı, vücudunu saran bornozu sıkılaştırdı, saçları omzuna döküldü.

"Hala! Pantolonunu giy. Monica onunla birlikte." Uzanıp yerden bir çift pijama pantolonumu aldı ve doğrudan yüzüme vurarak bana fırlattı.

"Tüh," diye kıkırdadı.

"Bunun bedelini sonra ödeyeceksin." Odadan çıkışını izlerken mırıldandım.

"Nat, günaydın tatlım! Uyuyakalmışız." Kızımızı selamlayan sesini duydum ve pantolonumu giyerek ayağa kalktım.

"Yoğun bir gece mi?" Monica'nın alaycı sesini duydum ve koridordan mutfığa doğru ilerlemeden önce kendi kendime güldüm. Becks'in arkasından Monica'nın gözleriyle karşılaşınca kaşlarımı sorgulayıcı bir şekilde kaldırdım.

Başını salladı ve Becks kızlara sarılıp ona uzanırken kocaman sırıttı. Önce ailesine, sonra da Paul'e gitmek üzere yola çıkacaklardı.

Bugün.

"Hepinizi seviyorum. Dikkatli sürün ve oraya vardığınızda bana mesaj atın," dedi. "Yolda yiyecek ya da içecek bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Becks, biz hallederiz. Oraya vardığımızda mesaj atarım. Sadece bir saat uzaklıkta yaşıyorlar."

Monica'nın ailesi ve Paul'ün ailesi bizden arabayla sadece bir saat uzaklıkta olan daha küçük, daha kırsal bir emeklilik topluluğuna taşınmışlardı.

Monica bana göz kırptı ve kızlarıyla birlikte gitti.

Kapüşonumu arka kapının yanındaki kancadan aldım ve pencereden dışarı baktım. Gece boyunca kar yağmamıştı ve yer hala bembeyaz olsa da kulübeye giden yol hala temizdi. Döndüğümde Nat'in bana heyecanla sırttığını gördüm, hâlâ paltosuna sarınmıştı, karım ise sırtı bize dönük, hiçbir şeyden habersiz bir fincan kahve hazırlıyordu.

"Yapabilir miyiz?" Nat fısıldadı.

Başımı salladım. Yarın tüm arkadaşlarımızın Noel'i geçirmek için Nan'lere gideceği büyük bir gün planlamıştık. Noel arifesinde ailemizin Noel'ini kutlayabilir ve kendi geleneklerimizi başlatabilirdik.

"Ne yapabilirsin?" Becks arkasını döndü ve bize şüpheyle baktı.

"Ayakkabılarını giy ve paltonu giy, bebeğim. Nat ve ben sana Noel hediyeni vermek istiyoruz."

Becks bana göz kırptı.

"Peki ayakkabı ve paltoya ihtiyacım var mı?" diye tekrarladı, gözlüklerinin arkasından bana göz kırparak.

"Evet." Nat kıkırdamaya başladı.

"Hepiniz ne yaptınız?" diye mırıldandı Becks, ön salona yürüyüp paltosunu ve kar botlarını alırken.

"Noelimizi Noel arifesinde kutlayacağız." Nat heyecandan zıplıyor, Becks'i bir genç kız gibi değil de küçük bir kız gibi takip ediyordu. Beklenti ve enerjiyle adeta titreşiyordu.

Becks kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Babam yapabileceğimizi söyledi. Bu bizim yeni aile geleneğimiz olacak!" Nat bitirdi.

Becks'in gözleri yaşlarla doldu ve Nat'e sıkıca sarılıp omzunun üzerinden bana bakarak başını salladı.

Bu ilk Noel kesinlikle duygusal bir Noel olacaktı.

"Sana baba demesinden bıkaçağımı hiç sanmıyorum." Becks, Nat'i önümüzden koşması ve her şeyi kaydetmek için kulübeye gizlice girmesi için serbest bıraktı.

"Bana söylüyorsun. Bazı açılardan çok doğal geliyor, sanki tüm hayatım boyunca buradaymış ve bunu yapmış gibi. Başka açılardan ise bir kızım olduğuna inanamıyorum." Ben de hafifçe tıkanarak söyledim.

Kolumu Becks'in omzuna attım ve onu mutfaktan geçirip arka kapıdan çıkmasına rehberlik ettim.

Kahverengi gözleri arka bahçeyi taradı ama Nat'i bulamadı.

"Nat nerede? Hepiniz ne yaptınız?" diye sordu, şüphesi yavaş yavaş dehşete dönüşmeye çalışıyordu.

"Sadece rahatla ve olmasına izin ver, güzelim. Seni şımartmama izin ver. Senin için her zaman böyle olmalıydı."

Gözleri benimkilerle buluştu, onu arka bahçedeki patikadan eski püskü binaya doğru götürürken bana bakıyordu.

Dışarıdan içerisinin güzel bir kütüphane olduğu anlaşılmıyordu ve Becks bana sorgulayan bir bakış attı. Onu tam kapının önünde durdurdum ve yüzünü ona çevirdim. Eğilerek burnunun ucunu öptüm.

"Tam burada dur. Gözlerini kapalı tut. Ben söyleyene kadar sakın açma," diye emrettim. "Sürprizi mahvedeceksin ve Nat yıkılacak."

Gözlerini devirdi ama kapattı ve ben de kütüphaneye açılan kapıyı açtım. İri mavi gözleriyle bir aşağı bir yukarı zıplayan Nat'i gördüm. Her şey mükemmel görünüyordu. Dönüp Becks'in iki elini tuttum ve odaya girene kadar onu birkaç adım ileri götürdüm.

Geri çekilerek Nat'in yanında durdum ve onun için yaptıklarımızdan tamamen habersiz olan güzel nişanlıma baktım. Aşağıya baktım.

"Kayıt mı yapıyorsun?" Sessizce sordum.

Nat başını salladı, "Kapıyı açtığından beri."

"Pekâlâ, Fıstık. İşte başlıyoruz," dedim sadece onun duyması için, sesimi yükseltmeden önce, "Gözlerini aç, Rebecca."

BÖLÜM 11

BECKS

Lucas ve Nat'in maskaralıkları karşısında içimi **çektim** ve gözlerimi açıp odayı tarayarak önümdeki manzaraya alışmaya **çalıştım**.

Lucas ve Nat hep bir ağızdan "Mutlu Noeller!" diye bağırdı.

Nefesim kesildi, nefesim tamamen kesilmişti. Bunu nasıl başarmışlardı? Odaya doğru birkaç adım daha atıp yavaş bir daire çizerken ellerimle ağzımı kapattım.

Bazı rahat alan halıları, mini buzdolabı ve kahve barı ile kaplı güzel parke zemin. Rahat bir sandalye ve salon. Ailemin ve arkadaşlarımın resimlerinin yanı sıra en sevdiğim kurgusal mekanlarla çerçevelenmiş sanat baskıları.

Kitaplar. Duvarın tüm çıplak kısımlarını kaplayan raflara yayılmış bir sürü kitap.

Peri ışıkları ve loş aydınlatma sakinleştirici bir atmosfer yaratıyordu. Buranın "Becks'in Kütüphanesi" olduğunu ilan eden neon bir tabela bile asılmıştı.

Rafların arasına serpiştirilmiş kitap ürünleri ve baktığım her yerde bir başka mükemmel detay vardı ve bu son derece bunaltıcıydı.

"Nefes al," Lucas'ın ellerini kollarımda hissettim ve titreyerek derin bir nefes aldım.

"Nasıl?" "Bu çok fazla" diye fısıldadım.

"Önemli bir şey değil." Lucas alay etti. "O fazladan gece vardiyalarında burayı inşa ediyordum. Zemini döşüyor, boyuyor ve raflar yapıyordum. İstasyona malzeme getirttim, Nick ve Trevor da onları içeri sokmama yardım etti. Borçluyum

Nick büyük çünkü beni istasyondan buraya getirirdi, böylece kamyonum oradaydı." Güldü ve devam etti, "Çok fazla değil. Hak ettiğin her şey ve daha fazlası. Nat bana yardım etti. Monica ve kızları bana yardım etti. Sen özel bir yeri hak ediyordun Becks. Olabileceğin sessiz bir yer, bebeğim."

Yüzümden gözyaşları dökülüyordu ve rafları, her bir kitabı, her bir ürünü, etrafa saçılmış battaniyeleri inceleyerek ilerlerken titriyordum.

En sevdiğim kahve ve malzemeler barı doldurdu ve Lucas'ın favorilerim olduğunu öğrendiğim daha fazla atıştırılabilirlik ve içecek için mini buzdolabını açtım.

"Bu raflardaki tüm kitapları ben seçtim," diye açıkladı Nat, elimi tutup beni belirli bir rafa doğru çekerek, "Bunlar senin sevdiğini hatırladığım ama asla saklamadığın kitaplar. Gittiğimiz her yerde onları kontrol ettiğini ya da bulduğunu hatırlıyorum. Babam yazar tarafından imzalanmış birkaç tane bile buldu."

Sırıtiyordu ama muhtemelen sümüklü, hıçkırıklı bir karmaşa olduğum için bana emin olmadan bakıyordu.

"Nat, bu kesinlikle mükemmel. Teşekkür ederim, tatlı kızım." Kollarımı bebeğime doladım ve hâlâ şoktayken onu sıkıca kendime çektim.

Lucas bizi izlerken, "Dışarısı bu yaz yeniden yapılacak," diye ekledi. "Dışarısı da güzel görünsün." Bir adım öne çıkarak bana üzerinde bir anahtar bulunan bir anahtarlık uzattı. Anahtarlıkta "Beck'in Kütüphanesi" yazıyordu ve üzerinde kitaplar vardı.

"Söylediğim hiçbir şey hissettiklerimi ifade edemeyecekmiş gibi geliyor," diye mırıldandım, hâlâ aval aval kütüphaneye bakarken.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," diye yatıştırdı, bizi izlerken kendi sesi de duygusallıktan boğuklaşmıştı. "Sen dünyayı hak ediyorsun. Senin için Ay'ı alabilseydim alırdım."

Nat kıkırdadı ve gözlerini devirdi.

"Bundan daha azıyla asla yetinme, Fıstık," diye ekledi. "Sen de sana dünyayı vermek için çabalayacak bir adam bul. Siz bunu hak ediyorsunuz. Her ikiniz de."

Yine hüngür hüngür ağlıyordum, gerçekten durup durmadığımdan emin değildim. Lucas öne doğru yürüdü ve ikimizi de kucakladı. Kızlarına.

"Tüm bunları nasıl bu kadar mükemmel dekore ettin?" Tekrar sordum.

"Monica, kızları ve Nat bu sabah sekiz gibi gelip tüm kitaplar ve dekor," diye sırttı ve ben nefes nefese kaldım. "Bunu beklemiyordum. uyuyakalır ve tüm zaman boyunca yatakta kalırdım," diye ekledi biraz mahcup bir şekilde.

"Bu kadar yorgun olduğuna göre çok iyi uyumuş olmalısın," dedi Nat, dün gece bizi bu kadar geç saate kadar ayakta tutan şeyin ne olduğundan habersiz bir şekilde yürüyerek.

Ben kızarınca Lucas güldü ve başımın üstünü öptü.

"Nat ve ben içeri girip öğle yemeği hazırlayalım, sonra da kalan hediyeleri açarız," diye önerdi Lucas.

Nat hevesle başını salladı ve onu eve kadar takip etmek için harekete geçti. "Benim için başka bir şey olmasa iyi olur!" Onu uyardım.

"Yaptığım hiçbir şey bununla kıyaslanamaz bile." Kendi kendime mırıldandım, kollarımı kaldırıp indirdim, kendimi ezilmiş ve mahcup hissettim.

"Nat, eve girip çantanı hazırla ve ben gelene kadar dinlen. Bize birkaç dakika ver, tamam mı?" diye sordu Lucas, gözlerini benden ayırmadan.

"Tamam. Lexi'yi arayıp ona söyleyeceğim," diye ciyaktadı ve havalandı.

Lucas o eve girip kulübenin kapısını kapatana kadar onu izledi. Bana doğru yürüyüp çenemi parmaklarının arasına aldı ve yüzümü ona doğru eğdi.

"Beni dinle, Rebecca Wareman," diye fısıldadı sesini saran otoriteyle.

Gözlerim kocaman açılmış, ona bakıyordum.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Senin için bir şey yaptım diye karşılığında bana bir şey vermek zorunda değilsin. Bu bir ilişki değil. Bu herhangi bir ilişki değil. Bu aşk. İstedğim için yaptım. Benim hediyem seni neşe içinde görmek ve hayatımızın her lanet gününde ve sonrasında seni sevmek. Benim hediyem hayatıma soktuğun ve baba olmama izin verdiği o küçük kız. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Sonra dudakları dudaklarımdaydı, yutuyordu, parmakları hâlâ gevşek olan saçlarımdan geçti ve boynum aşağı doğru öpüşürken kemerli olana kadar geriye çekti.

"Lucas," dedim nefes nefese "Nat -"

"Eğer izin verirsek bir saat boyunca Lexi ve Lacey ile telefonda konuşacak," diye homurdandı ve vücudum ısınırken beni kitaplığa doğru itti. Bornozumun kemerini çekiştirerek açmasına izin verdi ve paltomu omuzlarımdan itti.

Aylar önce bana aldığı bornozun mavi saten kumaşının altında çıılçıplak duran bedenime bakarken gözleri parlıyordu. Eğildi, sertleşmiş bir meme ucunu ağzına aldı ve üzerine çizdi, çığlık atmama neden oldu, ellerim omuzlarında, tırnaklarım kapüşonunu kazıyordu.

"Sessiz olsan iyi olur," diye mırıldandı, "Bu kulübe ses geçirmez değil."

Diğerine geçmeden önce meme ucumu emmeye devam etti ve onu ısırdı. Eli kalçalarımın arasına girdi ve beni her zamanki gibi sıırıslık buldu.

"Lucas," diye tekrar nefes nefese kaldım. "Yapamayız-"

"Oh, bebeğim. Yapabiliriz ve yapacağız," diye homurdandı, tam boyuna kadar ayağa kalktı ve pijama pantolonunu ayak bileklerine kadar itti. Aleti serbest kaldı, ucundan pre-cum damlaları sızıyordu ve ben ona yumuşak bir şekilde sızlanarak baktım. Vücuduma bastırarak sağ bacağımı kaldırdı, kalçasının etrafına sardı, sikini ıslak kıvrımlarıma doğru yönlendirdi ve dizlerini bükerek içime doğru bastırdı.

"Sıkı tutunsan iyi olur," diye uyardı, sesi alçaktı, ağzımı tekrar alırken kollarım omuzlarına daha sıkı dolandı. İçime tamamen girmeden önce beni daha derinden öptü.

Haykırdım, kalçaları hızla ileri geri hareket etmeye başladığında çıkardığım ses öpücüğü tarafından yutuldu. Sırtım arkamdaki kitap raflarına çarpıyor, bir ısırik acıya neden oluyor, ancak anın ani olmasının ve bana bu kadar çok ihtiyacı olduğunu bilmenin zevkine katkıda bulunuyordu.

Kalçalarını benimkilere dayadı, aramıza uzandı ve aramızdan aşağı bakarken iki parmağıyla klitorisimi ovdu.

"Bize bak," dedi, "Beni ne kadar mükemmel aldığına bak, Rebecca. Benim için nasıl yaratıldığına bir bak."

Birleştığımız yere baktım, ıslaklığımın kayganlaşmış sikinin bana girip çıkmasını izledim ve her şey üzerimden geçti. Bu sabahki duygular, kalçalarının ve parmaklarının hareketi. Nasıl görünüyordu, ondan önce bitirmemi sağlamaya odaklanırken kaşları gerilmişti.

Hala kapüşonlusu üzerinde, pijama pantolonu ayak bileklerinde. Ben açık bornozumla. Yeni kütüphanemde.

Ona sıkıca sarıldım, hafifçe inledim, çoktan yaklaştım. "Lucas-" Nefes verdim.

"Bu doğru. Benim için geleceksin, Rebecca. Her yerimde. Al her şey, bebeğim."

Bana karşı daha sert ve daha hızlı sürdü ve ağzı benimkini kaplarken pratik olarak çığlık attım ve onun etrafında orgazm oldum, ağzıma inerken onu sağdım ve takip ettim.

Ayaktaydık, o içimdeydi, alınlarımız birbirine değiyordu, nefes nefese kalmıştık, göğüslerimiz kabarıyordu ve bana baktı, saçlarımı alnımdan okşadı.

"Seni seviyorum. O kadar çok seviyorum ki bazen canım yanıyor." diye söz verdi.

"Ben de seni aynı şekilde seviyorum." Başını aşağı çektim ve onu usulca öptüm.

Geri çekildi ve vücudumdan kaydı, içimden sızan boşalmasının görüntüsüne gülümsedi. İri elleriyle bornozumu kapatıp bağladıktan sonra eğilip pijamasını yukarı çekti.

"Siz bir süre kütüphanenizin keyfini çıkarın. Nat ve ben öğle yemeği hazırlayacağız."

Sanki az önce bana kitap raflarına karşı orgazmın bir tarafıyla birlikte tüm hediyelerin hediyesini vermemiş gibi.

Bu senaryoya inanamayarak homurdandım ve o da eğilip burnumun ucunu öptü.

"Keyfini çıkar, Rebecca" diye fısıldadı, sonra döndü ve gitti, kapıyı arkasından kapattı ve beni kendi kütüphanemde bıraktı.

Hemen tekrar etrafıma bakındım, ellerim hala şaşkınlık, duygular ve orgazm yüzünden titriyordu. Cebimden cep telefonumu çıkardım ve bir numara çevirdim.

"Ağladın mı?" Monica'nın sesi neşeyle doluydu. Arka planda Lexi ve Lacey'nin Nat'le telefonda konuştuklarını duyabiliyordum.

"Sen bir veletsin!" Tekrar gözyaşlarına boğularak haykırdım.

"Ah, Becks. Sen her şeyi hak ediyorsun. İyi olan her şeyi" dedi, sesi ağlamaklı geliyordu.

"Sen de öyle," diye fısıldadım.

"Yakında bir şarap ve kitap gecesi yapmalıyız," diye ekledi. "Bu sabah seni ve uykucu kafanı uyandırmaya gitmeden önce o kütüphaneye ağzımın suyu akarak bakıyordum."

Beni görmemesine rağmen kızardım ve homurdandım.

"Teşekkür ederim, Monica." Elimi bir kitap rafının üzerinde sevgiyle gezdirerek söyledim. "Bir şey değil Rebecca," diye karşılık verdi. "Seni seviyorum. "Seni seviyorum. Oraya varınız ve yarın görüşürüz."

"Tamam."

Telefonu kapatırken Trevor ve Nick'e de yardımları için teşekkür eden bir mesaj attım.



Yanıtlarına güldüm ve başımı salladım. Raftan en sevdiğim kitaplardan birini çekip çıkardım ve sandalyeye oturup açtım, yazar tarafından imzalanmış olduğunu görünce nefesim kesildi. Parmak uçlarımı imzanın üzerinde gezdirdim, gözyaşlarım tekrar yüzüme damladı ve okumaya koyuldum.



"Oturma odasında aile toplantısı!"

Kullanılmış havluyu mutfağın yanındaki çamaşır odasına attıktan sonra köşeyi dönüp Noel ağacının önünde duran Lucas'a baktım.

"Aile toplantısı mı?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Kekelemedim," dedi elleri kalçalarında sırtarak. "Gel buraya."

"Neye cezalıyım baba?" Küstahça konuştum ve gri gözlerinin kararmasını, kollarını göğsünün önünde kavuşturmasını izledim. Nat odaya daldığı anda bana doğru bir adım attı.

"Bunu sonraya bırakalım," diye konuştu, gözleri bana söyleyemediği şeyi vaat ediyordu.

"Başım belada mı?" Nat kanepeye uzanarak sordu.

"Kimsenin başı belada değil. Hepinizin vicdan azabı var," diye güldü Lucas. "Neler oluyor o zaman?" Kızımın yanına oturup kolumu ona doladım.

Omuzları, yüzünü bana çevirirken bile.

"Nat'le son zamanlarda seni rahatsız eden ve seni de tetikleyen şeyler hakkında konuşmamız gerekiyor Becks." Lucas artık tepkimi ölçerek ciddi bir şekilde konuşuyordu. "Annesini endişelendiren şeyler olduğunu bilecek kadar büyük ve son zamanlarda daha da kötüleşti."

Başımı çevirdim, kızım onaylarcasına başını sallarken bile onun mavi gözleriyle karşılaştım.

"Bunu nasıl daha iyi hale getirebiliriz?" diye sordu, başını eğerek.

Nefesimi üfleyerek arkama yaslandım ve başımın kanepenin arkasına düşmesine izin verdim.

"Bunların hiçbirisi değil," dedi Lucas'ın sesi, "bazı şeylerin değişmesi gerekiyor." Tekrar doğruldum ve ikisine de baktım.

"Hepiniz bilerek yanlış bir şey yapmıyorsunuz."

"Biliyoruz anne. Ama biz işleri kolaylaştırmaya yardımcı olmak istiyoruz. Yani sen ... neydi o kelime?"

"Tetiklendi, Peanut," diye başını salladı Lucas.

"Bunun hakkında konuştunuz mu?" Lucas'ın gözlerine bakarak sordum. Başını salladı, hâlâ tepkimi ölçmeye çalışarak beni izliyordu.

İç çekerek kabul ettim.

"Tek sorun dağınıklık," diye başladım usulca, "Normal insanlar için büyük bir mesele değil..."

"Hey," diye sertçe azarladı Lucas. Konuşurken başını salladı, "Yok ö y l e bir şey."

Yanaklarımın ısındığını hissettim, "Clark... temizlenmeme izin vermedi." Ellerimi yüzümde gezdirdim. "Biliyorum. Yetişkin biri. Ama beni pislik içinde yaşattı."

Bu onun akıl oyunlarının bir parçasıydı. Sadece küçük şeyler. Eşyaları yerine koymak, kirli çamaşırları sepete koymak, dolapları silmek? Çok aptalca olduğunu biliyorum. Ama bu beni çok rahatsız ediyor."

Nat'in küçük elleri, bilinçsizce tırnaklarımı karıştırmaya başladığım benimkileri örttü.

"Anne. Sorun yok." Dedi, sesi yaşından büyük bir bilgelikle çıkıyordu. "Daha iyisini yapmaya çalışacağım. Söz veriyorum."

"Bu yüzden ben de yapacağım." Lucas ekledi. "Ve bizi rahatsız eden şeyler hakkında sessiz kalmak yerine birbirimize karşı açık olmaya başlamalıyız. Bu aile toplantıları herkes tarafından çağrılabilir. Herhangi bir zamanda. Gündüz ya da gece. Biz bir bütünüz. Bir aileyiz. Birbirimizi seviyor ve önemsiyoruz. İletişim kurmak zorundayız."

Gözyaşlarımın arasından ikisine de bakıyordum. Neden son zamanlarda hep ağlıyordum? İşleri kendim için olması gerekenden çok daha zor hale getirdim.

"Teşekkür ederim." Sesim titreyerek usulca konuştum. "Beni rahatsız eden bir şey olduğunda bunu içime atmak yerine daha iyi konuşmaya çalışacağım. İkinizi de her şeyden çok seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz anne." Lucas bana gülümserken Nat kollarını bana sıkıca sararak cevap verdi.



"Aç şunu! Aç şunu!"

Lucas bu noktada Nat kadar gürültücü davranıyordu. Nat rahat oturma odamızda hediyelerini açmaya çalışıyordu. Kar yeniden başlamıştı ve yanan Noel ağacının arkasında pitoresk bir atmosfer yaratıyordu.

Daha önce hiç bir Noel sabahını bir ebeveynin gözünden deneyimlememişti ve bunun tadını çıkarıyordu. Bana hevesli bir köpek yavrusu gibi bakmaya devam etti ve küçük kızımızın üzerine titremesini izlerken midemde kelebekler uçuştı.

Aylardır istediği yeni bir çift spor ayakkabı, voleybol için dizlikler, bir cep telefonu kılıfı ve birkaç hediye kartı almıştı. Aşırı uyarılma ve Lucas'ın maskaralıkları yüzünden neredeyse nefessiz kalmıştı.

Paketlediğimi hatırlamadığım son küçük kutuya doğru ilerledi. Lucas'a kaşlarını kaldırarak baktım ve o da bana başını salladı.

Nat'in parmakları çılgınca ambalaj kâğıdını karıştırdı ve ortaya beyaz bir kutu çıktı. Kapağı açtığında nefesi kesildi ve hemen gözyaşlarına boğuldu.

"Nat! Tatlım?" Güldüm, oturduğu yere doğru yürüdüm ve kolumu ona doladım. Kutunun içine baktım ve hemen anladım.

İçinde, üzerlerinde küçük ziller olan iki mavi kedi tasması vardı. Kendimi bildim bileli bir kedi arkadaşı olması için yalvarırdı. Yıllar boyunca toplayıp koşturmaktan bir tane bile edinememiştik.

Lucas'la bir gün bir çift kedi yavrusu evlat edinmeyi konuşmuştuk, ikimiz de bu fikre sıcak bakıyorduk ve anlaşılan babası Noel sürprizi olarak bunu seçmişti.

"Ah, tatlım," diyerek usulca güldüm ve başının üstünü öptüm.

"Hoşuna gitti mi? Hayvan kontrol aracılığıyla hayvan barınağında bir yerim var. Yarın akşam uğrayabileceğimizi ve etrafta kimse yokken yavru kedilere bakabileceğimizi söylediler."

Nat ayağa kalktı ve kendini onun kollarına attı.

Küçük kızımın bu adamın bize verdiği tüm sevgiyi iliklerine kadar hissetmesini izledim ve yine gözlerim doldu.

Noel arifesi için kutu makarna ve peynirden oluşan harika bir öğle yemeği hazırlamışlardı ve yemek hazır olduğunda gelip beni rahat kütüphanemden aldılar.

Kapıyı kilitleyip başımı inanamayarak salladıktan sonra yemek için onları takip ettim. Daha sonra sırayla hediyelerimizi açtık. En son Lucas açmıştı ve sadece birkaç tane almıştı.

Biri benden, biri de Natasha'dan. Ağacın üzerinde onun için de ikimizden gelen ve ne olduğunu bilmediği bir zarf vardı. Sıra ona geldiğinde, kızlarının hediyelerini açmalarını izledikten sonra Natasha yine beklentiyle titriyordu.

Natasha'nın ona aldığı "Dünyanın 1 Numaralı Babası" seyahat kupası konusunda aşırı hevesliydi ve hatta kendisi de biraz buğulu gözlerle sahipti.

Ona aylar önce bakarken gördüğüm ve eskisinin gayet iyi çalıştığını söylediği için yanından geçip gittiği bir saat vermiştim. Lucas beni azarladı.

Natasha'nın hoşuna gitti ve bana tamamen mobilyalı bir kütüphane hediye ettiğini hatırlattığımda onu yerine oturttum.

"Senin için başka bir şeyimiz var baba." Natasha Noel ağacına doğru yürüdü ve dalları arasına yerleştirilmiş zarfı aldı. Bana usulca gülümsedi, ben de ona sırtarak karşılık verdim ve aniden utanarak zarfı ona sunmasını izledim.

Elimle ağzımı kapattım çünkü çoktan ağlamak üzereydim. Bu konuyu konuşmuştuk ve bunu yapmak istediğini biliyordum ama henüz elimizi taşın altına koymamıştık.

"Bana zaten sahip olmadığım başka ne verebilirdiniz ki?" Lucas şaka yaptı.

"Sadece aç." Nat şimdi daha da sessiz bir şekilde söyledi.

Lucas'ın gri gözleri, parmağı zarfın üzerinde kayarak zarfı yavaşça açarken biraz endişeyle onunkilerle buluştu.

Kendime bir daha ağlamayacağımı söyleyip durdum.

Lucas küçük kâğıt yığınının açarken donakaldı ve ben de dövmelerle kaplı bu 1.80 boyundaki adamın gözyaşlarına boğulmasını izledim.

Natasha ilk sayfaya el yazısıyla tek bir soru yazmıştı,

Sana baba dememe izin verdin zaten. Bunu resmileştirebilir miyiz?

Bir süredir üzerinde birlikte çalıştığımız için gidip tüm evrakları hazırlattım. Her şeyi benim yaptığımdan ve tek yapması gerekenin noktalı çizgiyi imzalamak olduğundan o kadar şüphelenmemişti ki.

Nat ağlıyordu.

Ağlıyordum.

Lucas ağlıyordu.

"Evet, Peanut. Elbette bunu elimizden gelen her şekilde resmileştirmek istiyorum."

Nat onun kucağına atladı ve onun başının üzerinden gözyaşları içinde bana gülümserken birbirlerine sarıldılar.

Kalbim doldu, ısındı ve omuzlarımdan bir yük kalktı.

Her nasılsa, o tek bir anda, her şey uzun zamandır olmadığı kadar durulmuş ve huzurlu hissettirdi.

Lucas Natasha'nın başının üstünü öptü ve ayağa kalkıp bana doğru yürüdü, beni de yanına çekerek ayağa kaldırdı. Sonra beni arkaya yatırdı ve Nat iğrenç diye bağırıp yastığın arkasına saklanırken ağacımızın önünde beni öptü.

Her şey olması gerektiği gibiydi

BÖLÜM 12

LUCAS

"Mutlu Noeller Lucas," dedi Nan beni kucaklayarak yaşlılar yurdundaki dairesinin kapısında.

"Mutlu Noeller, Nan," diye selamladım, kucaklaşmaya karşılık verdim ve Becks ile Nat'in hediyelerini alabilmeleri için kenara çekildim. Nan için tezgahın üzerine bir hediye koydum ve hemen azarlandım.

"Lucas ve Rebecca. Size hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını söyledim. Ben yaşlı bir kadını. Bu da ne böyle?" Bize olabildiğince sert bir şekilde bakan Nat kıs kıs güldükten sonra konuştu.

"Bu benim büyükannemle geçirdiğim ilk Noel," diye suratını astı, "seçilmesine yardım ettim."

Minik büyükannemin gözlerinin yaşla dolmasını ve burnunu çekmesini izledim.

"Şey," diye başını salladı, "sanırım o kadar da kızamam."

Becks kıkırdadı ve Monica, kızlar ve Nan için aldığı hediyeleri küçük Noel ağacının altına koymak üzere oturma odasına taşıdı.

"Her şey çok güzel kokuyor, Vi!" diye mırıldandı ve ceketini çıkarmak için ayağa kalktı. "Şimdi! Genç bayan. Bana büyükanne ya da nine demeni söylemiştim. herkes."

"Tamam, Nan. Özür dilerim." Beck'in gözleri onun alıngan tavrı karşısında parladı. "Nat, şu paltoları misafir odasına götürüp yatağın üzerine koyabilir misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Nat göz açıp kapayıncaya kadar kalkıp gitti.

"Hepinizin ilk Noel'i nasıl geçti?" diye sordu Nan, yemekleri kontrol etmek için ocağa doğru ilerlerken.

"Harika" Becks ve ben hep bir ağızdan cevap verdik. "Jinx. Bana bir kola borçlusun!" Becks güldü.

"Sürprizini beğendin mi?" Nan ayağa kalktı, bilmiş gözleri parlıyordu.

"Biliyor muydun?" Becks kırılgan görünmeye çalışarak suçladı.

"Tabii ki."

"Yapmayan var mı?" Becks beni hafifçe iterek sordu. "Nasıl oldu da hepiniz bunu bir sır olarak saklamayı başardınız?"

"Benim de kendi yöntemlerim var." Bir kolumu ona dolayarak ve onu kendime çekerek cevap verdim. "O kütüphane, sen ve Nat'in bana verdiğiniz hediyein yanında kesinlikle hiçbir şey."

"Oh?" dedi Nan, şimdi buzdolabındaki bir şeyle dikkati dağılmıştı. "Sana ne aldılar?"

"Nat'in evlat edinme belgeleri. Tek yapmam gereken imzalayıp dosyalamak. Sonra onun yasal babası olacağım."

Nan sarsılarak doğruldu, neredeyse başını buzdolabının tavanına çarpıyordu, gözleri yine yaşlarla doluydu.

"Ah, Lucas," diye mırıldandı. "Rebecca, bu Noel'de ikimize de verebileceğin en güzel hediye bu."

Becks yine burnunu çekti ve "Kahretsin, son zamanlarda hep ağlıyorum." diye mırıldandı, minik büyükannem onu sıkıca kucaklayıp uzun uzun sarılırken bile.

"Nan. Artık benim resmi Nan'im olacağını söylediler mi?" diye sordu Nat odaya geri kayarak.

"Yavaş ol." diye azarladı Nan. "Ve evet, güzelim. Öyle yaptılar." Nat'i kendine doğru çekip sıkıca sarıldı ve başının üzerinden bana gülümsedi. "Baban seninle çok gurur duyardı, Lucas."

Boğazımı temizleyerek başımı salladım.

"Lanet olsun." Kendi kendime homurdandım.

Arkamızdaki kapı çalındığında Becks beni dürterek güldü.

Açmak için koşarken Nat'in "Mutlu Noeller Lexi!" diye bağırdığını duyduk.

"Ben de buradayım." diye homurdandı Lacey,
tahmin edilebileceği gibi. Monica'nın yorgun sesi,
"Başlama yine," dedi.
"Çetelerin hepsi burada." Becks onları karşılamak için koşarken ben de
güldüm. "Tebrikler, baba." diye fısıldadı Nan, bir kolunu benimkine
dolayarak
ve bana gururla bakıyordu.
"Teşekkürler, Nan." Beni bugün olduğum adam olarak yetiştiren küçük
kadına gülümseyerek usulca fısıldadım.



"Vi, bu inanılmazdı. Gerçekten kendini aştın." Monica sandalyesinde
arkasına yaslanarak konuştu.

Lacey, Lexi ve Nat yemeklerini bitirmişlerdi ve oturma odasında bir Noel
filmi izliyorlardı.

"Gerçekten inanılmazdı." Becks ekledi. "Bir ara bana gelip tariflerini
göstermeni çok isterim. Günü birlikte geçiririz."

Nan ona sıcak bir şekilde gülümsedi, "Bu hoşuma gider Becks. Hiç zahmet
olmadı. Genelde sadece Lucas ve kendim için yemek yaparım. Bu çok
keyifliydi. Yemek pişirecek bir çoluk çocuğa sahip olmak. Artık her şey çok
kolay."

Kullandığı tek kullanımlık tencere ve tabak takımlarına bakarak
homurdandım. "Temizlemesi kolay." Başımı salladım. "Çok modern bir
kadınsın, Nan." "Ukalalık etme Lucas." Ben boğulurken Nan küstahça
konuştu.

"Nan, dil."

"Seksenlerimdeyim Lucas, rahibe değilim."

Monica ve Becks bu noktada histerik bir kahkaha atıyor, alıngan küçük
kadına hayranlıkla bakıyorlardı.

"Hediyeleri açalım mı?" diye sordu Nan. "Lacey bile heyecanlı
görünüyordu. Çocukların hediye açışını izlemeyeli çok uzun zaman olmuştu."

Monica ona sevgiyle gülümsedi, "Elbette. Sonrasında kolay temizlik için
sana yardım edeceğiz."

Karıştırarak oturma odasına giden Nan'imin ardından kızlar sırayla Noel Baba'yı oynarken hepimiz boş koltuklara oturduk. Kısa süre sonra oda paket kağıtları ve kahkahalarla doldu. Şaşkınlık ve hayranlık nidaları.

Nan, Becks ve benim ona aldığımız yeni düz ekran televizyonun son demlerini yaşadığını ve 80'lerden kalma olduğunu bildiği için sinir krizi geçirdi. Hatta Nat'in üzerinde "En Büyük Büyük-Nan" yazan kahve fincanı karşısında yine gözleri doldu.

Kızların her birine k e n d i ördüğü bir atkı ve şapka seti vermişti. Her biri böyle bir hediyenin ardındaki sevgiyi anlıyor gibiydi.

Monica ve Becks de birer tane almıştı, Becks'in gözleri yine buğulanmıştı. Bu kadınlar ve gözyaşları. Paul'ün her zaman bahsettiği sayıca az olma durumunu anlamaya başlıyordum.

Uzun zaman önce yaptığım bir konuşmayı hatırlayarak beni burada hepsiyle birlikte bıraktığı için başımı sallamak zorunda kaldım.

Mükemmel bir şekilde bir araya gelmiş olan küçük aileme baktım ve sahip olduğum nimetlere gülümsedim. Nan'i Mon ve Becks'i ziyaret etmesi için bırakarak, temizlik yapmak ve eşyaları atmak için mutfığa gizlice girdim.

Nan birkaç dakika sonra ayaklarını sürüyerek geldi ve tüm işi yaptığım için beni azarladı.

"Bizim için yemek yaptın Nan," diye karşılık verdim, "En azından bunu yapabildim. Eğer o zaman yüzüme vurmasaydın, asla bir polis olamayabilirdim. Rebecca'yı ve dışarıdaki o küçük kızı hak etmek için asla olduğum ve olmam gereken kişi olamayabilirdim. En azından bunu yapabilirdim."

Bir anda kendimi duygusal hissettim ve bir aileyle geçirilen ilk Noel'in getirdiği duygularla biraz bunaldım.

Ayrıca uzun zamandır en iyi arkadaşım olmadan geçirdiğim ilk Noel.

Büyükannem kolumu okşadı ve beni anlıyormuş gibi kucakladı. Tıpkı ben büyürken her zaman yaptığı gibi.

"Tüm bunları ve daha fazlasını hak ediyorsun, tatlı oğlum," diye yumuşak bir sesle bana güvence verdi. "Artık benden daha büyük ve dövmele olabilirsin, ama ben hala senin ninenim," dedi havayı dağıtmak için biraz daha alıngan bir şekilde.

Ona güldüm. "Biliyorum Nan. Başka türlü olmasını istemezdim."

Daha sonra temizlendikten, tatlı yedikten ve birlikte bir Noel filmi izledikten sonra. Vedalaştık ve seni seviyorum dedik.

Arabasının yanında duran Monica usulca, "Beni ve kızları bu gece davet ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Lexi, Lacey ve Nat arkamızda kucaklaşıyor ve vedalaşıyorlardı.

"Bunun anlamı çok büyük. Bu yıl çok farklıydı," diyerek sözlerini bitirirken gözleri sokak lambasının ışığında parıltıyor gibiydi.

Onu kocaman kucakladım. "Ne zaman istersen, Mon. Sen ve kızlar için her zaman buradayım."

Sırtımı sıvazlayarak sarılmama karşılık verdi. Kenara çekilerek Becks'e sıkıca sarıldı ve onu sevdiğini söyledi.

"Ben de seni seviyorum, Mon. Mutlu Noeller." dedi Becks yumuşak bir sesle ve ona küçük bir paket uzattı.

"Becks!" dedi Monica sinirlenerek.

Kızlara hediyelerini zaten içeride vermiştik ama Rebecca, Monica'nın nasıl tepki vereceğinden emin olmadığı için bunu özel olarak yapmak istemişti. Buna bayılacağını biliyordum ama Becks bununla ilgili her konuda çok gergindi. Ona bu konuda yardımcı oldum ve Monica için dünyalara bedel olacağını bilerek bunu gerçekleştirdim.

Kutuyu açınca nefesi kesildi ve hemen inkâr etti.

"Becks, Lucas, bunu kabul edemem." diye haykırdı beyaz altın ayarlı safir yüzüğe bakarak. "Pahalı görünüyor."

"Bu senin," dedi Becks. "Bizden ve Paul'den."

Monica başını kaldırıp önce benim, sonra Becks'in gözleriyle buluştu. "Ne?" diye fısıldadı.

"Bana verdiğin küllerin bir kısmını kullandım" dedim huysuzca. "Taşın içindeler. Becks taşın içine Paul'ün rozet numarasını ve sana taktığı isim olan 'Firecracker'ı kazımişti."

Monica'nın ve Beck'in yüzünden yine gözyaşları akıyordu. Kızlar gözlerini dört açmış, sessiz bir şekilde izliyorlardı.

Monica yüzüğü parmağına geçirdi ve tam oturdu. "Ölçüyü nasıl bildin?" diye sordu burnunu çekerek.

"Paul." Mırıldandım.

Gözleri önce benimkilere sonra da Becks'inkilere soru sorarcasına kaydı.

"Bize yüzük ölçünü verdi. Bir şey olursa diye. Sana bir mücevher yapmamızı söyledi. Tasarımı Lucas'ın ya da benim takdirime bıraktı.

Ama o safir ve beyaz altın istedi. Zarfın içinde yarısını ödeyecek parası bile vardı." Becks burnunu çekmeyi kesti. "Bu.... bir şey olduktan sonraki ilk tatil ya da fırsat içindi."

Monica yüzünü kapattı, artık özgürce ağlıyordu.

"Becks'in tasarlamasına izin verdim ve şu anda burada olduğu için Tanrı'ya gerçekten şükrediyorum. Bunu tek başıma yapmaya çalışsaydım nasıl görünürdü hayal edebiliyor musun?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak şaka yaptım. "Paul, Becks'in burada olacağını bilmeden beni böyle bir sorumlulukla baş başa bırakırken ne düşünüyordu bilmiyorum."

Monica homurdandı ve gözyaşlarının arasından gülerek başını geriye attı.

"Bu tam da Paul'ün yapacağı bir şey." diye kıkırdadı. "Seni panikletmek onun lanet şakalarından biri."

Becks güldü ve öne doğru bir adım atarak ona tekrar sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum, Mon." diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum." Monica karşılık verdi.

BÖLÜM 13

BECKS

"Mutlu Noeller, tatlım." Fısıldadım, eğildim ve Nat'in alnından öptüm.

"Seni seviyorum, Fıstık." dedi Lucas arkamdan, kızımıza gülümseyerek.

"Mutlu Noeller, ben de ikinizi seviyorum." diye cevap verdi kızımız, yatağında oturduğu yerden bize gülümseyerek. Yanına kıvrılmış iki kedi yavrusu usulca mırıldanıyordu ve kızımız onlara taparcasına bakıyordu, şimdiden onlara aşık olmuştu. Nan'den ayrıldıktan sonra Lucas'ın hayvan barınağındaki arkadaşıyla tanışmak için uğramıştık ve işte buradaydık. Yavru kedilerin büyükanne ve büyükbabası.

İkisi de ayaklarında küçük beyaz çorapları olan siyah yavru kedilerdi. Küçük çocuklar kardeşti. Lucas sonunda evde daha fazla testosteron olduğuna dair bir şaka yapmıştı.

Nat hâlâ isim düşünüyordu ama onlar için her şeyi ayarlamıştı ve sorumluluk almaya hazır olduğunu söylüyordu. Çok sevimliydiler ve Lucas'ın bebek hayvanlar karşısında eriyip gitmesini izlemek eğlenceliydi.

Nat'in odasının kapısını kapatarak nişanımı merdivenlerden oturma odasına kadar takip ettim. Tek ışık Noel ağacından geliyordu ve pencerenin dışında hafifçe kar yağıyordu.

"Nefret ettiğini biliyorum ama vay canına." Manzarayı işaret ederek söyledim.

Lucas bana baktı, "Sorun değil sanırım. Ne de olsa Noel'deyiz."

Kollarını bana dolayarak beni kendine çekerken onu yanından dürttüm.

"İlk Noelimiz için oldukça iyiydi, değil mi?" Fısıldadım. "Hayatımda geçirdiğim en güzel Noel'di." diye cevap verdi ve beni usulca öptü.

Merry
Christmas

SON.

D. Raven'**ın Finding Freedom** serisinin ikinci kitabında Monica ve Trevor'ın ikinci şans romantizmi "**On Dört Yıl**" için tetikte olun.

Nisan 2025'te geliyor.

Daha fazla Becks ve Lucas'a mı ihtiyacınız var?

Nasıl tanıştıklarını mı merak ediyorsunuz?

Lucas ve Beck'in Hikayesini "**On Üç Yıl**"ın Birinci Kitabında Okuyun

D. Raven'dan **Özgürlüğü**

Bulmak serisi.

Temmuz 2024'te çıktı.

ACKNOWLEDGEMENTS AND THANK YOUS

On Üç Yıl ile tek kitap olacağını düşündüğüm şey çok büyüdü. Bu roman beklenmedikti ama Lucas ve Becks'in benimle işi bitmemiştii... ve hâlâ da bitmedi. Bunu düşünmeyi size bırakıyorum.

Görünüşe göre bu seri üç kitap ve dört ya da beş novelladan oluşacak. Kendinizi hazırlayın.

Izzy Elliott/A.E.C.'ye beni yayınlamaya, cesaretlendirmeye ve her şeyinle bana ilham vermeye devam ettiğin için tekrar teşekkür ederim. Sen her zaman istediğim ama ne kadar çaresizce ihtiyacım olduğunu bilmediğim kız kardeşimsin. Bazen beni sakat bırakan sarmal, kendinden şüphe ile başa çıkabildiğin için sen bir azizsin. Yer kapladığım için özür dilememe gerek olmadığını bana göstermeye devam ettiğin için teşekkür ederim.

Mayonaka Designs'dan Aurelia'ya (Instagram'da @mayonaka.designs) bu roman için yaptığınız güzel kapak ve biçimlendirme için teşekkür ederim. Benimle çalışmaya devam etme isteğiniz için çok minnettarım.

İç Çember'e - Jenny, Nikki ve Alyssa. BETA'yı okuduğunuz ve benim sürekli sahtekârlık sendromumla başa çıktığınız için teşekkür ederim. Hepinizin ortaya koyduğu yazılar ve fikirler harika ve ben başka türlü meşgulken kaleyi tuttuğunuz için minnettarım. Excel ve Discord gibi beni korkutan şeyleri çalıştırdığınız için teşekkür ederim. Çünkü bu geriatrik Y kuşağı bunu yapamaz.

D. Raven's Unkindness'a - kaotik bir başlangıç ve bir Noel romanının aniliği boyunca benimle kaldığınız için teşekkür ederim. Gönderilerimi sürekli takip ettiğiniz ve bana verdiğiniz destek için minnettarım. Karakterlerimi ve kitaplarımı benim kadar sevdiğiniz ve bunu dünyaya haykırdığınız için teşekkür ederim. Lucas Marshall hepinizin çok iyi kızlar olduğunuzu söylüyor. *göz kırpma*

Ve okuyucularıma, siz olmasaydınız devam edemezdim. Hepinizin bu bebek, bağımsız yazara gösterdiğiniz sevgi beni çok şaşırttı ve sonraki kitapları da aynı şekilde sevmeniz için dua ediyorum. On Üç Yıl'ı sevdiğiniz ve İlk Noel'i okuduğunuz için teşekkür ederim.

ABOUT THE AUTHOR

D. RAVEN, özel ihtiyaçları olan bir çocuğu olan bekâr bir annedir. Amerika Birleşik Devletleri'nin Orta Batı bölgesinde yaşamaktadır.

Çocuğunun ihtiyaçları nedeniyle çalışamadığı için ailesinin ve arkadaşlarının şefkatine çok güveniyor. Kendi başına gelir elde etmeye çalışmak ve

Hayat boyu süren bir tutkunun peşinden giderek yazmaya başladı.

Okumayı, yazmayı, müziği ve arkadaşlarını seviyor. Şiddetli bir ie dönüktür. *D. Raven'ı Instagram, TikTok, Amazon ve Goodreads'te bulabilirsiniz.* **IG & TikTok:** [@DRaven_WritesRomance](https://www.instagram.com/DRaven_WritesRomance)

Goodreads: D. Raven

Amazon: https://amazon.com/author/draven_writesromance

Daha fazla güncelleme ve özel duyurular için onu takip edin.



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

